EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA

Briuselis, 29.10.2004
KOM(2004) 728 galutinis

2004/0261 (CNS)
2004/0262 (CNS)

Pasiūlymas

TARYBOS DIREKTYVA

iš dalies pakeičianti Direktyvą 77/388/EEB siekiant supaprastinti pridėtinės vertės mokesčio prievolės vykdymą

Pasiūlymas

TARYBOS DIREKTYVA

nustatanti išsamias Direktyvoje 7/388/EEB numatyto pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, neįsisteigusiems šalies teritorijoje bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje, taisykles

Pasiūlymas

TARYBOS REGLAMENTAS

iš dalies pakeičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1798/2003 dėl administracinio bendradarbiavimo nuostatų, diegiant vieno langelio schemą ir pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo tvarkos

(pateiktos Komisijos)

AIŠKINAMASIS MEMORANDUMAS

1. ĮŽANGA

2003 m. spalio mėn. Komisija pristatė komunikatą, kuriame ji peržiūrėjo 2000 m. birželio mėn. pradėtą įgyvendinti strategiją PVM klausimu ir pateikė naujas iniciatyvas, kurias ji ketina įgyvendinti ateityje pagal tą strategiją[1]. Ši strategija numatė veiksmų programą, kuria siekiama keturių pagrindinių tikslų: šiuo metu galiojančių taisyklių supaprastinimas, modernizavimas bei vienodesnis jų taikymas, ir valstybių narių susitarimai dėl glaudesnio administracinio bendradarbiavimo kovojant su sukčiavimu.

Mokestinių įsipareigojimų vykdymo supaprastinimas komunikate buvo įvardytas kaip viena pagrindinių veiklos sričių ateityje. Tokio supaprastinimo galima pasiekti plačiau naudojant elektronines priemones ryšiui tarp apmokestinamų asmenų ir mokesčių inspekcijų, bei tarp nacionalinių mokesčių inspekcijų.

Siekimas supaprastinti su PVM susijusių verslo įmonių įsipareigojimų vykdymą yra atsakas į 2004 m. kovo 25 ir 26 d. Europos Vadovų Tarybos prašymą apibrėžti sritis, kuriose būtina siekti supaprastinimo. Atsakydama į šį prašymą savo 2004 m. gegužės 17-18 d. susitikime, Konkurencingumo taryba priėmė išvadas dėl geresnio reguliavimo.

Po to, kai buvo priimtos šios išvados, Tarybai pirmininkaujanti Airija, o vėliau ir perimantys šias pareigas Nyderlandai 2004 m. birželio mėn. paragino kitas valstybes nares pateikti konkrečius pasiūlymus dėl supaprastinimo, remiantis jų pačių nacionaline patirtimi. Kelios valstybės narės pasiūlė supaprastinti Šeštąją PVM direktyvą, tačiau Konkurencingumo taryboje nuspręsta šio pasiūlymo nesvarstyti, kadangi šis klausimas jau buvo įtrauktas į Komisijos vykdomą PVM supaprastinimo programą.

Neformaliame 2004 m. rugsėjo 11d. ECOFIN susitikime pirmininkaujantys Nyderlandai taip pat iškėlė „Augimo skatinimo mažinant administracinę naštą“ klausimą. Šis pasiūlymas puikiai dera prie siekiamų tikslų.

Be to, neseniai paskelbta 2003 m. antroje pusėje Komisijos atliktos Europos mokesčių apžvalgos[2] medžiaga patvirtino, kad atitiktį teisės aktų reikalavimams sunkiausia yra užtikrinti apmokestinamiems asmenims, kurie turi PVM įsipareigojimų valstybėje narėje, kurioje jie nėra įsisteigę. Atrodo, kad nemaža tokių apmokestinamų asmenų dalis netgi stengiasi susilaikyti nuo bet kokios PVM apmokestinamos veiklos kitoje valstybėje narėje, būtent dėl pernelyg didelės naštos vykdant PVM įsipareigojimus toje valstybėje narėje. Tai patvirtina Europos vartotojų centro tinklo 2003 m. parengtas dokumentas apie elektroninę prekybą. Šioje ataskaitoje PVM režimas yra įvardijamas kaip viena priežasčių, dėl kurios operatoriai atsisako pardavinėti prekes vartotojams, gyvenantiems kitoje, nei bendrovės įsisteigimo valstybėje narėje. Todėl PVM režimo supaprastinimas būtų naudingas ne tik verslo įmonėms, bet ir vartotojams, kuriems būtų labiau pasiekiamos platesnio asortimento prekės visoje vidaus rinkoje.

---

1 KOM(2003) 614 galutinis
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm

2 SEC(2004) 1128
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/working_doc/working_doc.htm

Be to, šiuo metu galiojanti Aštuntojoje PVM Direktyvoje[3] nustatyta mokesčio susigrąžinimo procedūra yra tokia kebli, kad pagal apskaičiavimus, maždaug 53,5% stambių bendrovių būtent dėl tos priežasties nusprendė nesikreipti dėl mokesčio susigrąžinimo, nors turėjo teisę tai padaryti.

Todėl pagrindinis šio pasiūlymo tikslas yra pateikti tam tikras supaprastinimo priemones, kuriomis galima būtų palengvinti apmokestinamų asmenų, kurie nėra įsisteigę toje valstybėje narėje, kurioje jei vykdo veiklą, PVM prievolės įvykdymą.

Minėtam tikslui pasiekti pasiūlyme yra nurodomos šešios konkrečios priemonės:

– vieno langelio schemos neįsisteigusiems apmokestinamiesiems asmenims sukūrimas;

– vieno langelio schemos įgyvendinimas, siekiant supaprastinti Aštuntąja direktyva apibrėžtą mokesčio susigrąžinimo procedūrą;

– prekių ir paslaugų asortimento, kurių atžvilgiu valstybės narės gali riboti teisę į atskaitą, suvienodinimas;

– atvirkštinio apmokestinimo tvarkos taikymo srities praplėtimas tam tikriems verslas-verslui sandoriams (B2B), kuriuos vykdo neįsisteigę apmokestinamieji asmenys;

– specialios smulkiems prekybininkams taikomos schemos peržiūra;

– nuotolinio pardavimo tvarkos supaprastinimas.

Šias priemones siekiama įgyvendinti pateikiant pasiūlymus dėl trijų teisės aktų: dalinis Šeštosios PVM Direktyvos pakeitimas[4], Aštuntosios PVM Direktyvos pakeitimas ir dalinis Tarybos reglamento (EB) Nr. 1798/2003 dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje[5] pakeitimas.

Ši iniciatyva jau buvo plačiai aptarta su valstybėmis narėmis, ir dėl jos vyko išsamios konsultacijos Internetu.

---

3 1979 m. gruodžio 6 d. Aštuntoji Tarybos direktyva 79/1072/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiesiems asmenims, kurie nėra įsisteigę šalies teritorijoje, tvarka (OL L 331, 1979 12 27, p.11).Direktyva su paskutiniais pakeitimais padarytais Aktu dėl Čekijos Respublikos, Estijos Respublikos, Kipro Respublikos, Latvijos Respublikos, Lietuvos Respublikos, Vengrijos Respublikos, Maltos Respublikos, Lenkijos Respublikos, Slovėnijos Respublikos ir Slovakijos Respublikos stojimo sąlygų ir pakeitimais Sutartyse, pagal kurias buvo įsteigta Europos Sąjunga – II priedas: Stojimo akto 20 straipsnyje nurodytas sąrašas - 9. Apmokestinimas.

4 1977 m. gegužės 17 d. Šeštoji Tarybos direktyva 77/388/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais suderinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas (OL L 145, 1977 6 13, p. 1). Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2004/66/EB (OL L 168, 2004 5 1, p. 35).

5 2003 m. spalio 7d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1798/2003 dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje, panaikinantis Reglamentą (EEB) Nr. 218/92(OL L 246, 2003 10 15, p. 1). Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Tarybos Reglamentu (EB) Nr. 885/2004 (OL L 168, 2004 5 1, p. 1).

2. VIENO LANGELIO SCHEMOS ĮVEDIMAS

Pagal šiuo metu galiojančias taisykles, apmokestinamasis asmuo, vykdantis apmokestinamus sandorius, kurių atžvilgiu jis turi sumokėti mokesčius daugiau, nei vienoje valstybėje narėje, privalės atlikti su PVM mokesčiu susijusias prievoles (identifikuoti, teikti ataskaitas, sumokėti mokesčiu) kiekvienoje tokioje valstybėje narėje. Kadangi valstybės narės turi pakankamai galimybių savo nuožiūra apibrėžti PVM prievolių vykdymo tvarką (ataskaitų turinys ir jų teikimo periodiškumas), apmokestinamajam asmeniui gali tekti vykdyti pačias įvairiausias prievoles keliose valstybėse narėse.

Šiuo metu vienintelė šio principo išimtis yra speciali schema, pagal kurią neįsisteigę asmenys teikia elektronines paslaugas neapmokestinamiems asmenims, kaip apibrėžta Šeštosios PVM direktyvos 26c straipsnyje. Savo pasiūlyme dėl elektroninėmis priemonėmis teikiamų paslaugų (e-prekybos)[6], Komisija išreiškė požiūrį, kad ne ES e-prekybos operatoriams turėtų būti sudarytos sąlygos kiek galima paprasčiau tenkinti privalomus reikalavimus. Šiuo tikslu Komisija pasiūlė numatyti reikalavimą, kad ne ES e-prekybos operatoriai turėtų registruotis tik vienoje valstybėje narėje. Tokiu atveju jie mokėtų PVM pagal toje valstybėje narėje taikomą tarifą ir privalėtų bendrauti tik su viena mokesčių inspekcija visoje ES.

Derybų su Taryba metu šis pasiūlymas buvo iš dalies pakeistas, siekiant užtikrinti, kad PVM būtų apskaičiuojamas pagal valstybėje narėje, kurioje klientas yra rezidentu, taikomą tarifą. Tačiau 2002 m. birželio mėn. priimta Tarybos direktyva 2002/38/EB[7] išlaikė principą, pagal kurį ne ES reziduojantis e—prekyba užsiimantis operatorius turėjo atsiskaityti tik su vienu jo pasirinktu PVM administratoriumi (vieno langelio schema).

Komisija yra įsitikinusi, kad vieno langelio schema galėtų supaprastinti PVM prievolės vykdymą daug didesniam skaičiui prekybininkų, nei tai yra įmanoma šiandien. Iš valstybių narių gautos informacijos pagrindu Komisija daro išvadą, kad šiuo metu Europos Sąjungoje yra maždaug 250.000 PVM registracijos įrašų, liečiančių kitose valstybėse narėse įsisteigusius prekybininkus. Ypač ES verslo įmonėms, vykdančioms tarpvalstybinę prekybą, kurios atžvilgiu jos privalo mokėti PVM valstybėse narėse, kuriose jos fiziškai neveikia, būtų naudinga plačiau pasinaudoti tokia sistema. Be abejonės, vieni svarbiausių šiai kategorijai priklausančių ūkio subjektų rūšis yra pagal nuotolinio pardavimo sutartis veikiantys apmokestinamieji asmenys. Tačiau ji galėtų būti panaudojama ir kitokiems sandoriams, ypač tokiems, kaip prekių tiekimas, kuris apima ir montavimo, ir surinkimo darbus, darbas su nekilnojamu turtu, pardavimas parodų metu, mugės arba turgūs, ir t.t.

Atsižvelgiant į siūlymą praplėsti atvirkštinio apmokestinimo tvarkos taikymo sritį, įtraukiant į ją tiekimą, apimantį montavimą arba surinkimą, darbą su nekilnojamuoju turtu ir 9 straipsnio 2 dalies c punkte apibūdintas paslaugas, vieno langelio schema bus taikoma tik B2C sandoriams. Kita vertus, vieno langelio schema galėtų būti taikoma ir B2B sandoriams, kuriems atvirkštinio apmokestinimo sistema negali būti taikoma.

Todėl, kai ES prekybininkas vykdo apmokestinamus sandorius valstybėje narėje, kurioje jis nėra įsisteigęs:

---

6 KOM(2000) 349 galutinis

7 2002 m. gegužės 7d. Tarybos direktyva 2002/38/EB iš dalies pakeičianti ir laikinai iš dalies pakeičianti Direktyvą 77/388/EEB dėl pridėtinės vertės mokesčio priemonių, taikomų radijo ir televizijos transliacijų paslaugoms ir tam tikroms elektroninėmis priemonėmis teikiamoms paslaugoms (OL L 128, 2002 5 15, p.41).

– arba klientas atsiskaito už PVM pagal atvirkštinio apmokestinimo mechanizmą, ir neįsisteigęs prekybininkas neturi deklaruotinų prievolių apmokestinimo valstybėje narėje, arba

– neįsisteigęs prekybininkas yra asmuo, privalantis sumokėti mokestį, ir jis gali įvykdyti savo deklaruojamąsias prievoles pagal vieno langelio schemą.

Todėl prekybininkas, pasirinkęs vieno langelio schemą, privalėtų būti identifikuotas PVM mokėtoju tik jo įsisteigimo valstybėje narėje.

Tokia vieno langelio schema būtų alternatyvinis sprendimas apmokestinamiems asmenims tokiais atvejais, kai kokia nors verslo įmonė jau yra tiesiogiai identifikuota PVM mokėtoja kitoje, nei jos pačios valstybėje narėje, ir pageidauja, kad tokia padėtis išliktų. Pavyzdžiui, prekybininkas, kuris privalo pateikti metinę ataskaitą vienoje valstybėje narėje, kurioje jis nėra įsisteigęs, gali būti nesuinteresuotas naudotis vieno langelio schema. Kita vertus, prekybininkas, kuris nusprendžia naudotis specialia schema, privalės vykdyti savo prievoles pagal vieną ir suderintą schemą, kuri bus taikoma visiems tiekimo sandoriams valstybėje narėje, kurioje jis nėra įsisteigęs. Tokius įsipareigojimus jis gali vykdyti elektroninėmis priemonėmis, kad informacija būtų lengvai perduodama kiekvienai vartojimo valstybei narei.

Atsakomybė už mokesčio įvertinimą ir kontrolę ir toliau tenka vartojimo valstybei narei, kurios PVM (ypač, jų tarifus) reglamentuojantys teisės aktai būtų ir toliau taikomi. Tačiau, neįsisteigusiam apmokestinamam asmeniui taip yra patogiau, kadangi jis privalės susisiekti (registravimo ir ataskaitų teikimo klausimais) tiktai su savo nacionaline mokesčių administracija ir taikyti harmonizuotas, atitikimą teisės aktams užtikrinančias taisykles (kurios apima registracijos formas, mokesčių ataskaitų turinį bei jų teikimo dažnumą, mokesčio mokėjimo ir susigrąžinimo taisykles).

Tačiau reikėtų pažymėti, kad:

– lėšų pervedimas privalės būti vykdomas tiesiogiai tarp apmokestinamo asmens ir kiekvienos vartojimo valstybės narės. Patirtis, įgyta naudojant specialias elektroninės prekybos schemas, parodė, kad valstybėms narėms, kuriose asmenys yra nurodyti kaip mokesčių mokėtojai, yra labai sunku užtikrinti lėšų, gautų iš apmokestinamų asmenų, paskirstymą. Sukurti tam tikrą iždo aparatą, kuris galėtų tvarkyti pinigų srautus, kurie susidarytų schemas taikant plačiau, nebūtų visiškai realistiškas sprendimas. Tačiau būtų visiškai tikėtina, kad finansiniai tarpininkai arba kiti patikimi trečios šalies paslaugų teikėjai galėtų pasiūlyti mokėjimų tvarkymo paslaugą pagal šią schemą veikiantiems operatoriams, ir tokiu būdu sumažinti jų krūvį, atsirandantį dėl daugybinių mokėjimų. Tokia komercinė paslauga būtų itin patraukli smulkiems operatoriams, kurie savo veiklą turėtų vykdyti remdamiesi prekyboje egzistuojančia tvarka.

– tokia speciali schema neapimtų nacionalinių įsipareigojimų, o nacionaliniu mastu taikomos privalomos taisyklės (tokios kaip deklaravimo laikotarpiai, mokėjimus ir mokesčio grąžinimą reglamentuojančios taisyklės) ir toliau būtų taikomos. Valstybės narės, jeigu nori, gali tokius savo įpareigojimus įtraukti į vieno langelio schemą. Toks išskyrimas numatomas, kadangi vieno langelio schemos paskirtis nėra visiškai suderinti nacionaliniu lygiu taikomus įsipareigojimus, — Komisijos nuomone, šiame etape tai nėra nei realistiškas, nei būtinas siekis.

Po diskusijų su valstybėmis narėmis paaiškėjo, kad pagal Bendrijoje taikomą vieno langelio schemą prekybininkų gali būti daug daugiau, nei šiandien specialiomis elektroninėmis priemonėmis besinaudojančių prekybininkų (gali būti daugiau nei 200.000 prekybininkų, palyginus su šiandien maždaug 1.000 prekybininkų, kurie užsiima elektronine komercija), todėl vien tik tokios sistemos dubliavimas nebūtų realistiškas sprendimas.

Pagal šiuo metu galiojančią tvarką, verslo įmonė, vykdančios įsipareigojimus valstybėse narėse, kuriose jos nėra įsisteigusios, privalo atlikti tiesioginius mokėjimus toms valstybėms narėms, kuriose sandoriai yra apmokestinami PVM. Tokioje padėtyje yra ir prekybininkai įsisteigę ES, ir prekybininkai, kurie yra įsisteigę už ES ribų. Panašiai, ir mokesčių mokėjimo atžvilgiu, valstybės narės gali arba grąžinti mokestį, arba perkelti mokesčio perviršį į kitą mokestinį laikotarpį. Komisija yra įsitikinusi, kad šiuo metu galiojanti mokesčio mokėjimo ir mokesčio grąžinimo tvarka turėtų būti taikoma ir prekybininkams, kurie naudosis vieno langelio schema.

Neįsisteigusių asmenų neapmokestinamiems asmenims teikiamos elektroninės paslaugos šiandien yra išimtis mokesčių mokėjimui ar jo grąžinimo principui. Neįsisteigę prekybininkai, pasinaudodami specialia elektroniniu būdu teikiamoms paslaugoms taikoma schema, vykdo vieną mokėjimą identifikavimo valstybei narei, kuri vėliau šią sumą perskirsto vartojimo valstybėms narėms. Yra numatyta speciali tvarka, pagal kurią pirkimo mokestį susigrąžina apmokestinami asmenys, teikiantys elektronines paslaugas. Komisijos nuomone, šiuo etapu teikiamas pasiūlymas neturėtų daryti įtakos tai specialiai schemai.

Pagal Tarybos direktyvos Nr. 2002/38/EB 5 straipsnį, Taryba, vadovaudamasi Komisijos ataskaita iki 2006 m. birželio 30 d. peržiūri specialiąsias schemas, taikomas elektroninėmis priemonėmis teikiamoms paslaugoms. Atliekant tokią peržiūrą, bus įvertintas santykis tarp siūlomos vieno langelio schemos ir elektroninės prekybos vykdymo tvarkos, bei galimybė vieno langelio schemą taikyti tokioms paslaugoms.

3. AŠTUNTOSIOS PVM DIREKTYVOS PERŽIŪRA

Netinkamas Aštuntąja direktyva numatytas mokesčio grąžinimo procedūrų veikimas jau daug metų kėlė problemas tiek prekybininkams, tiek valstybių narių nacionalinėms administracijoms. Nuolat buvo gaunami skundai iš prekybininkų bei juos atstovaujančių organizacijų dėl to, kad jiems priklausančio mokesčio susigrąžinimo procedūros užima per daug laiko.

Todėl 1998 m. birželio mėn. [8] Komisija pateikė pasiūlymą dėl direktyvos, kuria buvo siekiama pakeisti Aštuntojoje PVM direktyvoje nustatytą PVM susigrąžinimo procedūrą nauja kitoje valstybėje narėje sumokėto PVM mokesčio susigrąžinimo sistema. Pagal siūlomą sistemą, apmokestinamieji asmenys susigrąžintų PVM tiesiogiai pateikdami PVM deklaracijas savo įsisteigimo valstybėje narėje (taip vadinamas tarpvalstybinis atskaitymas). Tokia sistema ženkliai supaprastintų procedūras prekybininkams, kadangi jei galėtų susigrąžinti bet kurioje kitoje valstybėje narėje jiems apskaičiuotą PVM mokestį, lygiai taip pat kaip jie susigrąžina savo valstybėje sumokėtą PVM.

[8] KOM(1998) 377 galutinis

Šiam pasiūlymui plačiai pritarė prekybininkai, apie jį teigiamą nuomonę pareiškė Parlamentas bei Ekonomikos ir socialinių reikalų komitetas. Tačiau, Taryba iki šiol dar nepareiškė savo pritarimo šiam pasiūlymui.

Viena pagrindinių priežasčių, dėl kurios Taryba iki šiol nesutiko su šiuo pasiūlymu, buvo ta, kad pagal siūlomą sistemą prekybininkas susigrąžintų PVM mokestį pagal įsisteigimo valstybės narės atskaitymo taisykles (ypač, mokesčių blokavimo taisykles), tuo tarpu šiuo metu PVM susigrąžinamas pagal tos valstybės, kurioje patiriamos išlaidos, atskaitymo taisykles. Tai turėtų neigiamos įtakos tų valstybių narių, kuriose taikoma labiau apribojančią mokesčių atskaitymo tvarką, pajamoms iš PVM.

Komisija ir toliau lieka įsitikinusi, kad 1998 metais pateiktas pasiūlymas yra konceptualiai geriausias būdas reformuoti šiuo metu galiojančią mokesčių susigrąžinimo sistemą. Tačiau, taip pat ji turi pripažinti, kas netgi praėjus 6 metams Taryba ir toliau nesutinka su pasiūlymu, nepaisant kai kurių Tarybai pirmininkaujančių valstybių didelių pastangų beieškant kompromiso. Todėl prekybininkams tenka iki šiol susidurti su tokia nepatenkinama padėtimi.

Todėl Komisija siūlo alternatyvų šiuo metu galiojančios Aštuntoje PVM direktyvoje nustatytos mokesčių susigrąžinimo tvarkos modernizavimo būdą, vis dėlto nekeisdama jos pagrindinių principų. Pagal siūlomą procedūrą, prašymus dėl mokesčio susigrąžinimo ir toliau priiminės valstybės narės, kuriose PVM buvo sumokėtas, grąžintinos sumos bus apskaičiuojamos pagal valstybės narės, kurioje buvo patirtos išlaidos, atskaitos taisykles, ir toji valstybė narė tiesiogiai išmokės sugrąžinamą mokestį prašymą pateikusiam apmokestinamajam asmeniui.

Siūlomi pakeitimai pirmiausia yra susiję su modernių technologijų panaudojimu, teikiant prašymus dėl mokesčio susigrąžinimo. Panašiai kaip ir numatytoje vieno langelio schemoje, apmokestinamasis asmuo pateiktų savo prašymą elektroninėmis priemonėmis per mokesčių administratoriaus valdomo tinklalapio portalą, ten, kur apmokestinamasis asmuo yra įsisteigęs. Sąskaitų-faktūrų bei importo dokumentų originalų teikti nebereikėtų; elektroniniu būdu būtų pateikiama tik svarbiausia su tokiais dokumentais susijusi informacija.

Po to portalo priemonėmis būtų užtikrinama, kad prašymas būtų perduotas tai valstybei narei, kurioje buvo patirtos išlaidos. Įsisteigimo valstybė narė atliktų pirminį patikrinimą pagal savo apmokestinamųjų asmenų duomenų baze. Šis pirminis patikrinimas iš esmės pakeistų dabar galiojančią pažymą, pagal kurią įsisteigimo valstybė narė patvirtina apmokestinamojo asmens statusą. Duomenų perdavimas iš įsisteigimo valstybės narės mokesčio grąžinimo valstybei narei reikštų patvirtinimą, kad prašymą pateikė veikiantis apmokestinamasis asmuo.

Šiuo metu galiojančios tvarkos vykdymas elektroninėmis priemonėmis iš esmės sumažintų mokestį grąžinančios valstybės narės darbo krūvį, ir, Komisijos apskaičiavimu, prašymų apdorojimo laikas tokiu būdu galėtų būti sutrumpinamas nuo 6 iki 3 mėnesių. Šiuo laikotarpiu valstybė narė, kurioje buvo patirtos išlaidos turėtų priimti sprendimą dėl prašymo. Kai kuriais atvejais tokiam sprendimui priimti gali prireikti papildomos informacijos. Tokiu atveju, galutinis sprendimas turėtų būti priimtas per tris mėnesius nuo papildomai prašomos informacijos pateikimo.

Siekiant pagerinti apmokestinamo asmens, kuriam taikoma ši procedūra, teisinę padėtį, papildomai yra numatoma, kad kai baigiasi galutinis sprendimo priėmimo terminas, prašymas negali būti atmestas. Be to, už laiku nesugrąžintus mokesčius bus skaičiuojamos 1%

palūkanos į mėnesį. Palūkanos skaičiuojamos nuo tos dienos, kai buvo privalu susigrąžinti mokestį iki dienos, kai mokestis buvo faktiškai grąžintas apmokestinamajam asmeniui.

4. TEISĖS ATSKAITYTI NETAIKYMAS

Pirmiau minėtame 1998 m. Komisijos pasiūlyme be skyriaus, kuriuo siekiama pakeisti Aštuntąja PVM direktyva nustatytą mokesčio susigrąžinimo procedūrą, yra skyrius apie išlaidas, su kuriomis susijęs PVM mokestis negali būti atskaitomas. Tuo buvo siekiama suvienodinti šiuo metu galiojančias nacionalines taisykles, kurios kol kas šioje srityje yra labai skirtingos. Tai buvo pagrindinė prielaida, kad tokius atskaitymus galima būtų daryti pagal įsisteigimo valstybėje narėje galiojančias taisykles.

Komisija pasiūlė suvienodinti taisykles, kurios taikomos keleiviniams automobiliams, apgyvendinimui, maisto produktams ir gėrimams, prabangai, pramogoms ir pasilinksminimams.

Tačiau pagrindinis dėl šio pasiūlymo kilusios diskusijos klausimas buvo jo įtaka kai kurių valstybių narių biudžetui. Taryboje valstybės narės primygtinai pareikalavo pasiūlyti lankstesnę strategiją. Kaip jau buvo pirmiau minėta, Taryba iki šiol nesutiko su šiuo pasiūlymu.

Pagal šiuo metu Komisijos teikiamą peržiūrėtą pasiūlymą atskaitos taisyklių suvienodinimas nebūtų būtina sąlyga. Tačiau, siekiant sudaryti geresnes sąlygas veikti siūlomai mokesčio susigrąžinimo tvarkai, būtų pageidautina bent jau vienodai apibrėžti išlaidas, kurioms galėtų nebūti taikomos nuostatos dėl atskaitos.

Tokiu būdu prekybininkai, teikdami prašymus dėl mokesčio sugrąžinimo pagal pirmiau apibūdintąją tvarką, galėtų tiksliai žinoti kurioms prekėms bei paslaugoms kiekvienoje valstybėje narėje gali būti taikomos atskiros taisyklės. Įprastos atskaitos taisyklės būtų taikomos visoms prekėms ir paslaugoms, kurios nėra atskirai nurodytos Šeštoje PVM direktyvoje.

Pagal tokią tvarką valstybės narės galėtų apriboti teisę atskaityti mokestį tik tokių išlaidų atžvilgiu:

- variklinės transporto priemonės, laivai ir orlaiviai;
- kelionės, apgyvendinimas, maistas ir gėrimas;
- prabangos prekės, pramogos ir pasilinksminimai;

Pagal šiuo metu neveikiančią 17 straipsnio 6 dalies nuostatą, nėra tikslaus prekių ir paslaugų, kurioms valstybė narė gali taikyti mokesčių blokavimą, apibrėžimo. Teikiamas pasiūlymas įpareigotų valstybes narės nebetaikyti mokesčių blokavimo prekėms ir paslaugoms, kurios nėra įtrauktos į siūlomą 17a straipsnį. Kita vertus, 17a straipsnyje išvardytų prekių ir paslaugų atžvilgiu valstybėms narėms yra suteikiamas visiškas laisvė peržiūrėti jų nacionaliniuose teisės aktuose galiojančius apribojimus, kurių jos neturi pagal galiojančias taisykles.

5. ATVIRKŠTINIO APMOKESTINIMO MECHANIZMO TAIKYMO SRITIES PRAPLĖTIMAS

Vykdant PVM apmokestinamus B2B sandorius valstybėje narėje, kurioje yra įsisteigęs klientas, kai atsakingas už mokesčio sumokėjimą yra verslo klientas (atvirkštinio apmokestinimo mechanizmas) reiškia, kad apmokestinimas vykdomas vartojimo vietoje, o tiekėjas vartojimo valstybėje narėje neturi mokestinių įsipareigojimų.

Vykdant kai kuriuos sandorius toks mechanizmas jau dabar yra privalomas. Be to, kai apmokestinamas prekes ar paslaugas tiekia neapmokestinamas asmuo, valstybės narės gali alternatyviai savo nacionaliniuose teisės aktuose apibrėžti sandorius, kuriems toks mechanizmas būtų naudojamas mokant PVM.

Komisija siūlo praplėsti tokio atvirkštinio apmokestinimo mechanizmo taikymo sritį, įtraukiant tokius atvejus, kai neįsisteigęs apmokestinamas asmuo tiekia prekes, kurias sumontuoja arba surenka tiekėjas, arba tai padaroma jo vardu, tiekia prekes susijusias su nekilnojamuoju turtu ir paslaugomis, kaip apibrėžta Šeštosios PVM direktyvos 9 straipsnio 2 dalies c punkte, o klientas yra apmokestinamasis asmuo identifikuotas kaip PVM mokėtojas.

Naudojant atvirkštinio apmokestinimo mechanizmą, neįsisteigusieji prekybininkai yra atleidžiami nuo kai kurių PVM mokestinių įsipareigojimų, pavyzdžiui, teikti PVM atskaitas. Taigi, kai tokia prekybininkui yra apskaičiuojamas PVM nuo išlaidų, kurias jis patyrė valstybėje narėje, kurioje buvo įvykdytas sandoris, jis turės prašyti jam sugrąžinti šį mokestį pagal mokesčio susigrąžinimo tvarką, kadangi jis negalės atskaityti pirkimo mokesčio pagal PVM deklaraciją. Būtent dėl to ši pasiūlymo dalis yra akivaizdžiai glaudžiai susieta su kita pasiūlymo dalimi dėl vieno langelio schemos taikymo mokesčio susigrąžinimo procedūroms.

Tais atvejais, kai yra akivaizdu, kad neįsisteigusiam prekybininkui bus nuolat apskaičiuojamos didelės pardavimo PVM sumos, kad jis galėtų vykdyti savo veiklą, pirkimo PVM susigrąžinimo procedūros pagal atvirkštinio apmokestinimo mechanizmą sukurtų nemažai papildomo administracinio darbo. Tai būtų tais atvejais, kai, pavyzdžiui, neįsisteigęs asmuo įsikištų į vietines prekių tiekimo grandines nacionalinėje valstybės narės teritorijoje. Todėl Komisijos pasiūlyme šiems sandoriams taikyti atvirkštinio apmokestinimo mechanizmo nenumatoma.

Atitinkamai turi būti iš dalies pakeistas Šeštosios direktyvos 21 straipsnis.

6. MAŽŲ IR VIDUTINIŲ ĮMONIŲ PVM PRIEVOLĖS VYKDYMO SUPAPRASTINIMAS

Šiuo metu Šeštoji PVM direktyva apibrėžia gana griežtą tvarką, pagal kurią valstybės narės gali atleisti nuo mokesčių mažas ir vidutines įmones. Plečiantis ES, šioms nuostatoms buvo pritaikomos įvairiausios nukrypti leidžiančios nuostatos, kol galiausiai susidarė padėtis, kai valstybės narės atsidūrė nevienodoje padėtyje. Dar daugiau, valstybėms narėms, kuriose ribos, kurioms taikomas atleidimas nuo mokesčio buvo aukštesnės, nei numatyta Šeštoje direktyvoje tos direktyvos priėmimo metu, buvo leista ir toliau taikyti tokias ribas, ir netgi jas padidinti, kad būtų išlaikytas jų dydis faktine verte.

Todėl Komisijos nuomone, valstybėms narėms reikėtų suteikti daugiau laisvės nustatant ribas, pagal kurias apmokestinamasis asmuo gali būti atleistas nuo mokesčių. Todėl siūlomas maksimalus dydis 100.000 eurų, kurį taikydamos valstybės narės turėtų turėti pakankamai

galimybių savo nuožiūra nustatyti labiausiai priimtiną tvarką atsižvelgdamos į jų ekonomines struktūrą.

Tačiau, naujai nustatytos ribos neturėtų jokios įtakos šiuo metu galiojančiai metodologijai, pagal kurią yra apskaičiuojamas valstybių narių indėlis į Bendrijos biudžetą iš nuosavų PVM išteklių.

Be to, teisės aktų tekstuose būtina išaiškinti, kad valstybės narės gali nustatyti skirtingas ribas, pavyzdžiui, jeigu jos pageidauja taikyti skirtingas ribas apmokestinamiems asmenims, tiekiantiems prekes ir apmokestinamiems asmenims, teikiantiems paslaugas. Toks diferencijavimas turėtų būti įgyvendinamas nediskriminuojant ūkio subjektų ir atsižvelgiant į objektyvius kriterijus.

100.000 eurų ribinis dydis būtų taikomas tik nuo šios direktyvos įsigaliojimo datos. Šis dydis ateityje gali būti ir viršijamas, tačiau tik tam, kad atskirose valstybėse narėse būtų išlaikoma jo faktinė vertė.

7. NUOTOLINIAM PARDAVIMUI TAIKOMA TVARKA

Kai 1993 m. sausio 1 d. pradėjo veikti viena bendra rinka, bendrąją PVM sistemą papildė specialūs susitarimai, pagal kuriuos buvo numatyta apmokestinimo paskirties vietoje tvarka, taikoma tais atvejais, kai tarp valstybių narių vykdoma prekyba naujomis transporto priemonėmis, arba Bendrijos vidaus prekyba nuo mokesčių atleistiems apmokestinamiems asmenims arba neapmokestinamiems asmenims, kurių prikimo apimtys viršija tam tikras ribas, ir nuotolinė prekyba privatiems vartotojams. Visiškai aiškus loginis tokių schemų taikymo 1993 metais pagrindimas, - rizika, kad nepakankamai suvienodinti mokesčiai gali iškraipyti konkurenciją, - išlieka aktualiu ir šiandien. Todėl Komisija siūlo ne panaikinti tokias schemas, o tik supaprastinti jų taikymą.

PVM taikymo nuotolinei prekybai tvarka yra išdėstyta Šeštosios PVM direktyvos 28b straipsnio (B) punkte, kurs numato dvejopą apmokestinimą. Nuotolinis prekių pardavimas dažniausiai yra apmokestinamas tiekėjo išsiųstų prekių atgabenimo valstybėje narėje. Tačiau yra ir išimtys: nuolatinė prekyba išlieka apmokestinama išsiuntimo valstybėje narėje, jeigu tenkinamos dvi sąlygos:

- bendra į paskirties valstybę narę tiektų prekių vertė per praėjusius kalendorinius metus neviršijo 100.000 eurų, kai šią sumą paskirties valstybė narė gali sumažinti iki 35.000 eurų, jeigu jos nuožiūra 100.000 eurų riba sukėlė ženklius konkurencijos sąlygų iškraipymus;

- tiekimas turi apimti akcizu apmokestinamas prekes. Tai reiškia, kad nuotoline prekyba tiekiamos akcizu apmokestinamos prekės yra visada apmokestinamos paskirties valstybėje, net ir netaikant pirmiau apibrėžtų didžiausių ribų.

It vis dėlto, valstybės narės gali leisti nuotoline prekyba užsiimantiems apmokestinamiems asmenims pasirinktinai būti apmokestinamiems paskirties valstybėje narėje, jeigu tik 35.000/100.000 eurų riba nėra viršijama.

Šiuo metu galiojanti tvarka apmokestinamiesiems asmenims yra sudėtinga. Jeigu jie nepasirenka galimybės būti apmokestinamiems paskirties valstybėje narėje, operatoriai turi stebėti ir kontroliuoti savo prekybos apyvartą kiekvienoje valstybėje narėje, sekti įvairius

taikomus didžiausius ribinius dydžius, žinoti, kurioje vietoje yra apmokestinamos jų tiekiamos prekės. Todėl dabar galiojanti sistema galėtų būti supaprastinta, pritaikius vieningą ribinį dydį, kuris būtų vieningai apskaičiuojamas visoms valstybėms narėms, o ne kiekvienai valstybei narei atskirai, kaip tai yra daroma dabar.

Didžiausias ribinis dydis turėtų būti nustatytas tokio lygio, kad verslo įmonės, kurioms nuotolinė prekyba nėra įprasta veikla, nepatektų į šios tvarkos taikymo sritį. Kita vertus, ribinis dydis negali būti paprasta dabar galiojančių ribinių dydžių ir valstybių narių skaičiaus sandauga. Todėl Komisija siūlo nustatyti 150.000 eurų ribinį dydį, remdamasis tokiais sumetimais:

150.000 eurų nustatytas ribinis dydis turėtų leisti išskirti tuos prekybininkus, kurie tik kartais gabena savo prekes klientams kitose valstybėse narėse. Kita vertus, prekybininkai, kurie nuolat užsiima nuotoline prekyba, turėtų mokėti PVM valstybėse narėse, kuriose jie nėra įsisteigę. Naudojant vieno langelio schemą, kuri ir yra pagrindinis šio pasiūlymo dalykas, šiems prekybininkams gerokai supaprastėtų jų PVM prievolės vykdymo tvarka kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje jis vykdo apmokestinamus sandorius.

Komisija taip pat mano, kas apmokestinamiems asmenims ir toliau turėtų būti išsaugota galimybė mokėti mokesčius paskirties valstybėje narėje. Iš tikrųjų, panaikinus tokią galimybę būtų pasiektas supaprastinimas teisiniu požiūriu, tačiau dėl to įmonės atsirastų konkurencijos prasme nepalankioje padėtyje, ypač jeigu jos prekiauja prekėmis, kurioms prekių atgabenimo valstybėje narėje taikomas labai žemo tarifo PVM.

Komisijos nuomone, apmokestinamiems asmenims turėtų būti leista pasinaudoti tokia galimybe atskirai kiekvienoje valstybėje narėje. Jeigu tik apmokestinamasis asmuo nesiekia siūlomo ribinio 150.000 eurų dydžio, jis gali pasirinkti, kad jo tiekiamos prekės būtų apmokestinamos valstybėje narėje A, o jo sandoriai kitose valstybėse narėse būtų apmokestinami jo įsisteigimo valstybėje narėje. Žinoma, apskaičiuojant ribinio dydžio lygį, bus atsižvelgiama ir į nuotolinės prekybos pardavimus, apmokestinamus paskirties valstybėje narėje (kai prekybininkas pasinaudoja tokia galimybe), o taip pat į įsisteigimo valstybėje narėje apmokestinamus jo pardavimus nuotolinės prekybos būdu.

8. REGLAMENTO (EB) NR. 1798/2003 PAKEITIMAS IŠ DALIES, SIEKIANT PALENGVINTI APSIKEITIMĄ INFORMACIJA, KURIS BŪTINAS PRADĖTI TAIKYTI VIENO LANGELIO SCHEMĄ IR MOKESČIO GRĄŽINIMO PROCEDŪRĄ (AŠTUNTOSIOS DIREKTYVOS PERŽIŪRA)

Kad apmokestinamieji asmenys galėtų turėti vieną tašką, į kurią jie turėtų kreiptis vykdydami savo PVM įsipareigojimus valstybėje narėje, kurioje jie yra identifikuoti mokesčių mokėtojais (tiek įgyvendinant vieno langelio PVM mokėjimo sistemą, tiek ir procedūrą, kuri pakeis Aštuntoje direktyvoje apibrėžtą mokesčio susigrąžinimo procedūrą), būtina sukurti informacijos apsikeitimo tarp mokesčių inspekcijų sistemą.

Lygiai taip pat kaip ir taikant specialią schemą, kuri buvo sukurta prekių tiekimui elektroninės prekybos priemonėmis, turėtų būti sukurta tokia informacijos apsikeitimo sistema, pagal administracinio bendradarbiavimo PVM srityje teisinius pagrindus (Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1798/2003), kuri veiktų išimtinai elektroninėmis ryšio priemonėmis.

Ši elektroninėmis ryšio priemonėmis veikianti sistema, kuri padėtų vykdyti informacijos mainus, būtinus įgyvendinti vieno langelio schemą, bei taikyti tvarką, kuri pakeistų Aštuntoje PVM direktyvoje nustatytą mokesčio susigrąžinimo procedūrą, bus integruojama į modernizuotą VIES (PVM informacijos mainų sistema, - VAT Information Exchange System), kad galima būtų sumažinti administracinę naštą mokesčių inspekcijoms. 2004 m. pradžioje Komisija atliko naujosios patobulintos VIES (VIES II) galimybių studiją, kurioje yra numatytos galimybės įdiegti vieno langelio schemą. Ypač labai svarbu užtikrinti, kad galima būtų surinkti ir apdoroti apmokestinamųjų asmenų elektroniniu būdu jų pačių valstybėms narėms teikiamą informaciją. Taip surinkta informacija būtų automatiškai perduodama atitinkamai valstybei narei, kurioje vykdomi tiekimai ir teikiami prašymai dėl mokesčio susigrąžinimo, be valstybės narės, kurioje asmuo yra identifikuotas mokesčių mokėtoju, įsikišimo.

9. SIŪLOMI PAKEITIMAI

9.1. Daliniai Šeštosios PVM direktyvos pakeitimai (įsipareigojimų vykdymo supaprastinimas)

9.1.1. 17straipsnio 4 dalies dalinis pakeitimas

17 straipsnio 4 dalies antros pastraipos a punktas išbraukiamas. Ši nuostata dabar yra įterpiama į siūlomos direktyvos, peržiūrinčios apmokestinamųjų asmenų, neįsisteigusių valstybės teritorijoje mokesčio susigrąžinimo procedūrą, 1 straipsnį.

9.1.2. 17straipsnio 6 dalies išbraukimas

17 straipsnio 6 dalis yra panaikinama, taip panaikinant nuostatą, pagal kurią valstybės narės gali ir toliau taikyti savo nacionaliniuose teisės aktuose nustatytas nuostatas dėl išlaidų, su kuriomis susijusio PVM negalima atskaityti, galiojusias Šeštosios direktyvos įsigaliojimo metu.

Dėl to, įprastos 17 straipsnio 1-5 dalyje nustatytos taisyklės yra taikomos visoms išlaidoms, kurios nėra aiškiai nurodytos 17a straipsnyje.

9.1.3. 17a straipsnio įterpimas

Šis straipsnis suteikia valstybėms narėms jų nuožiūra lanksčiau taikyti visiškus arba dalinius apribojimus (pvz., vienodo tarifo mokesčio atskaitymas) atskaitant pirkimo pridėtinės vertės mokestį. Tačiau tokia galimybė veikti savo nuožiūra yra taikoma tik išlaidoms, kurios yra aiškiai išvardytos straipsnyje.

Pateikiami sąvokų „variklinė transporto priemonė“ ir „su variklinėmis transporto priemonėmis susijusios išlaidos“ apibrėžimai, siekiant užtikrinti, kad valstybės narės galimus apribojimus taikytų vienodai.

Be to, straipsnyje pateikiamas sąrašas variklinių transporto priemonių, kurių atžvilgiu, atsižvelgus į panaudojimą, valstybės narės negali riboti teisės vykdyti atskaitą.

Be variklinių transporto priemonių, straipsnyje taip pat numatoma galimybė valstybėms narėms visiškai arba dalinai apriboti teisę vykdyti atskaitą dėl išlaidų, susijusių su laivais,

orlaiviais, kelionėmis, apgyvendinimu, maistu ir gėrimais, prabangos prekėmis, pramogomis ir pasilinksminimais.

9.1.4. Dalinis 21 straipsnio 1 dalies b punkto pakeitimas

Pakeitimu visos valstybės narės yra įpareigojamos nustatyti, kad atsakingu už mokesčio sumokėjimą yra klientas, kai tiekiamos prekės, kurias klientas surenka arba sumontuoja, arba jos yra už jį surenkamos ar sumontuojamos, kai teikiamos paslaugos, susijusios su kilnojamuoju turtu, ir bei 9 straipsnio 2 dalies c punkte nurodytos paslaugos, tokios kaip darbas su kilnojamu materialiu turtu, jeigu tiekėjas nėra įsisteigęs šalies teritorijoje, ir jeigu klientas yra identifikuotu PVM mokėtoju valstybėje narėje, kurioje vykdomi tokie tiekimai.

Reikėtų paminėti, kad yra išlaikoma 21 straipsnio 1 dalies a punkte valstybėms narėms numatyta galimybė reikalauti, kad tais atvejais, kurie nėra numatyti 21 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose, atsakingu už mokesčio sumokėjimą asmeniu būtų klientas.

9.1.5. 22b straipsnio įterpimas

Šiame straipsnyje išdėstomos taisyklės, susijusios su vieno langelio schemos veikimu.

9.1.5.1. A punktas

Šiame punkte apibrėžiama kas šiame straipsnyje yra vadinama „mokesčio mokėtoju nurodymo valstybė narė“, ir „vartojimo valstybė narė“.

9.1.5.2. B Punktas

Šiame punkte yra apibrėžiama specialios schemos, taikomos apmokestinamiems asmenims, kurie tiekia prekes ar paslaugas, už kurias jie privalo mokėti mokesčius vienoje ar keliose valstybėse narėse, kuriose jie nėra įsisteigę, taikymo sritis. Tačiau speciali schema, kuri yra taikoma neapmokestinamiems asmenis, elektroninėmis priemonėmis teikiantiems paslaugas neapmokestinamiems asmenims, kaip numatyta 26c straipsnyje, išlieka nepakitusia. Todėl vieno langelio sistema netaikoma prekybiniams, kurie naudojasi specialia schema.

Ši schema atitinkamų apmokestinamųjų asmenų gali būti naudojama pasirinktinai, ir jie toliau vykdo savo su PVM susijusius mokestinius įsipareigojimus pagal įprastas kiekvienos valstybės narės atitinkamas taisykles, jeigu jų nuožiūra, jų situacijoje jiems tai atrodo labiau priimtina.

9.1.5.3. C punktas

Šiame punkte išdėstyta registravimo pagal specialią schemą tvarka. Už apmokestinamųjų asmenų registraciją apmokestinamo asmens prašymu pagal specialią schemą visų pirma yra atsakinga valstybė narė, kurioje toks asmuo yra identifikuotas mokesčių mokėtoju.

Šiame punkte taip pat yra nurodoma tvarka, pagal kurią yra perduodama informacija apie bet kokius registracijos duomenų pasikeitimus, o taip apie jų neatitikimus. Šios procedūros yra atliekamos tik elektroninėmis priemonėmis.

Šiame punkte taip pat yra išdėstomos specialios nuostatos, taikomos apmokestinamiems asmenims, kurie yra įsisteigę daugiau kaip vienoje valstybėje narėje. Pagrindinis šio punkto

nuostatų tikslas yra parodyti, kiekvienoje įsisteigimo vietoje asmuo gali pagal atskirą schemą įgyti teisę savo tiekiamoms prekėms atskirai taikyti specialią schemą.

9.1.5.4. D punktas

Šiame punkte išdėstomos taisyklės, pagal kurias vartojimo valstybės narės nenurodo asmenų, kurie yra registruoti pagal specialias schemas kaip PVM mokėtojų, ir dėl to nesuteikia jiems PVM mokėtojo numerio, kaip numatyta pagal 22 straipsnio 1 dalies c punktą.

9.1.5.5. E punktas

Šiame punkte yra įtvirtinama apmokestinamų asmenų, registruotų pagal specialią schemą, pareiga pateikti PVM deklaracijas elektroninėmis ryšio priemonėmis.

Ši PVM deklaracija yra vieninga PVM deklaracija, kurioje kiekvienai valstybei narei yra numatoma speciali atskira dalis.

Punkte taip pat yra įvedama nauja taisyklė dėl suminės ataskaitos, kuri numato, kad teikiant sumines ataskaitas apie apmokestinamo asmens perveždamas jam priklausančias prekes į kitą valstybę narę, nereikia suteikti atskiro PVM numerio. Specialia schema besinaudojantis neįsisteigęs apmokestinamasis asmuo naudoja jo įsisteigimo valstybėje narėje jam suteiktą PVM mėtojo kodą, ir nurodo valstybę narę, į kurią yra pervežamos jo suminėje ataskaitoje nurodytos prekės.

9.1.5.6. F punktas

Šiame punkte yra išdėstomos mokesčio mokėjimo ir grąžinimo taisyklės. Visi pinigų pervedimai yra atliekami tiesiogiai tarp apmokestinamo asmens ir vartojimo valstybės narės.

Kai per mokestinį laikotarpį atskaičiuojamo mokesčio suma viršija mokėtino mokesčio sumą, vartojimo valstybė narė tvarko šį mokesčio perteklių tokiomis pačiomis sąlygomis, kaip nurodytos 18 straipsnio 4 dalyje apmokestinamiems asmenims, netaikantiems vieno langelio schemos.

9.1.5.7. G punktas

Šiame punkte yra išdėstytos specialios nuostatos dėl apmokestinamųjų asmenų, įsisteigusių už Europos Sąjungos ribų (įskaitant asmenis, kurie šiuo metu naudojasi specialia elektroninei komercijai taikoma schema).

9.1.6. 24 straipsnio dalinis pakeitimas

Iš dalies pakeista 2 dalis apibrėžia tam tikrą tvarką, pagal kurią valstybės narės gali, jeigu pageidauja, nustatyti smulkiems prekybininkams taikomą atleidimo nuo mokesčio tvarką.

3 ir 4 dalys yra iš dalies keičiamos, siekiant išsiaiškinti, kuriems sandoriams atleidimas nuo mokesčių negali būti taikomas, ir į kuriuos sandorius būtina atsižvelgti apskaičiuojant apmokestinamojo asmens apyvartą. Iš esmės tai ne dalykinis pakeitimas, o pakeitimas, susijęs su pateikimo forma. 8 ir 9 dalys yra išbraukiamos, kadangi jos yra nebeaktualios.

9.1.7. 24a straipsnio panaikinimas

24a straipsnis, kuris nustato ribinius dydžius dešimt naujų valstybių narių, yra išbraukiamas, kadangi šių nuostatų atžvilgiu viršenybę turės naujai rengiamo 24 straipsnio nuostatos.

9.1.8. 28b straipsnio (B) dalies 2 punkto dalinis pakeitimas

28(B) straipsnio 2 punktas yra iš dalies keičiamas, nuotolinės prekybos srityje nustatant bendrai naudojamus ribinius prekybos apimtims taikomus dydžius, kurie būtų taikomi visoms valstybėms narėms, kitoms nei įsisteigimo valstybė narė, kurie pakeis atskirai kiekvienai valstybei narei taikomą didžiausią ribinį dydį.

9.1.9. 2 straipsnis

Šis straipsnis nurodo, kad direktyva įsigalios 2006 m. liepos 1 d.

9.2. Naujoji direktyva, pakeičianti Aštuntosios direktyvos nuostatas dėl PVM susigrąžinimo

9.2.1. 1 straipsnis

Šiame straipsnyje yra apibrėžiama direktyvos taikymo sritis, kuri sutampa su esamos Aštuntosios direktyvos taikymo sritimi.

9.2.2. 2 straipsnis

Straipsnyje apibrėžiamas apmokestinamasis asmuo, pagal šią direktyvą turintis teisę susigrąžinti PVM mokestį. Straipsnyje išskiriami sandoriai, kuriems taikomas atleidimas nuo mokesčių, arba kuriems gali būti taikomas toks atleidimas pagal 15 straipsnį arba pagal 28c straipsnio A punktą. Toks sandorių išskyrimas turėtų užtikrinti, kad PVM mokestis nebūtų grąžinamas du kartus, - vieną kartą tiekėjui pakoregavus iš pradžių apskaičiuotą PVM už tiekiamus, kurie galėtų būti atleisti nuo mokesčio, o kitą kartą pirkėjas pasinaudodamas mokesčio susigrąžinimo procedūra.

9.2.3. 3 straipsnis

Šis straipsnis apibrėžia, kuriems sandoriams galima taikyti mokesčių grąžinimo procedūras, ir iš esmės jis nedaug skiriasi nuo pateikto Direktyvos 79/1072/EEB 2 straipsnio projekto nuostatų.

9.2.4. 4 straipsnis

Šis straipsnis apibrėžia grąžintinos sumos nustatymo taisykles.

Pirma, kad įgytų teisę susigrąžinti mokestį, apmokestinamasis asmuo turi vykdyti sandorius savo įsisteigimo valstybėje narėje. Kai apmokestinamasis asmuo vykdo tiek apmokestinamus, tiek nuo mokesčio atleistus sandorius, jis galės iš dalies pasinaudoti teise susigrąžinti mokesčius ankstesnių sandorių atžvilgiu.

Antra, turėtų būti taikomos valstybės narės, kurioje išlaidos buvo patirtos, atskaitymo taisyklės, ypač taisyklės dėl teisės vykdyti atskaitą netaikymo.

Šis straipsnis suteikia teisinį pavidalą nuostatoms, kurios jau buvo išdėstytos Europos Teisingumo teismo nutartyse byloje C-302/93 (Etienne Debouche) ir byloje Case C-136/99 (Société Monte dei Paschi di Siena).

9.2.5. 5 straipsnis

5 straipsnyje nustatoma tvarka, pagal kurią apmokestinamasis asmuo gali pateikti prašymą dėl mokesčio sugrąžinimo. Prašymas pateikiamas elektroninėmis priemonėmis apmokestinamojo asmens įsisteigimo valstybėje narėje.

Įsisteigimo valstybė narė užtikrina, kad duomenys būtų perduoti valstybei narei, kurioje buvo patirtos išlaidos.

Straipsnis taip pat apibrėžia, kokią informaciją turi pateikti asmuo, teikiantis prašymą dėl mokesčio sugrąžinimo.

9.2.6. 6 straipsnis

Straipsnyje nurodoma, kokiu periodiškumu gali būti teikiami prašymai dėl mokesčio sugrąžinimo, ir taip pat galutiniai sąskaitų-faktūrų bei importo dokumentų originalų pateikimo terminai, kai prašoma sugrąžinti mokestį. Taip pat nurodoma minimali sugrąžinti prašomo mokesčio suma.

9.2.7. 7straipsnis

Šiame straipsnyje nurodoma, kad valstybės narės, kurioje teikiamas prašymas dėl mokesčio sugrąžinimo, kompetentingos institucijos informuoja pareiškėją apie savo sprendimą per tris mėnesius. Per tokį patį laikotarpį išmokamos ir grąžintinos sumos.

Tam tikrais konkrečiais atvejais valstybės narės gali paprašyti pateikti papildomos informacijos. Sprendimas turėtų būti priimamas per tris mėnesius nuo to laiko, kai yra pateikiama papildoma informacija. Jeigu trijų mėnesių terminas baigiasi, prašymas grąžinti mokestį negali būti atmestas.

9.2.8. 8 straipsnis

Šiame straipsnyje numatoma, kad jeigu valstybė narė praleidžia pirmiau esančiame straipsnyje nurodytus galutinius terminus, yra mokami 1% per mėnesį delspinigiai.

9.2.9. 9 straipsnis

Siūloma direktyva turėtų pakeisti šiuo metu galiojančią Aštuntąją direktyvą. Tada pastaroji direktyva turės būti paskelbta netekusia galios.

9.3. Reglamento 2003/1798 dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje pakeitimai

9.3.1. 1 straipsnio 1 dalies pakeitimas

Tai yra techninis pakeitimas, kuriuo siekiama praplėsti reglamento taikymo sritį, jį taikant ir apsikeitimui informacija, kuri yra reikalinga norint užtikrinti sklandų PVM vieno langelio schemos veikimą.

9.3.2. Naujas skyrius VI a

Įtraukiant naująjį skyrių buvo iš esmės siekiama reglamentuoti apsikeitimą informacija pagal vieno langelio schemą nuo 2006 m. liepos 1 d.

9.3.2.1. 34a straipsnis

Šis straipsnis nustato, kokiu mastu yra keičiamasi informacija pagal VI skyrių. Jame taip pat pateikiami su vieno langelio sistema susijusių sąvokų apibrėžimai („identifikavimo valstybė narė “, „vartojimo valstybė narė“), išvardyti Šeštosios PVM direktyvos pakeitimuose, taip pat buvo taikomi ir Reglamente 1798/2003.

9.3.2.2. 34b straipsnis

Šiame straipsnyje išdėstytos taisyklės dėl apsikeitimo informacija, susijusia su apmokestinamųjų asmenų, kuriems taikoma speciali schema, registracija (įskaitant registracijos duomenų pakeitimus, bei išregistravimą).

Tokia informacija keičiamasi nedelsiant, o tai reiškia, kad turi būti sukurta tinkamai funkcionuojanti elektroninio ryšio sistema.

Šią informaciją gaus visos valstybės narės, netgi jeigu jų teritorijoje nevykdomi ar nebuvo vykdomi jokie tiekimai.

Be to, šiame straipsnyje numatomas įpareigojimas valstybėms narėms stebėti, ar jų apmokestinamieji asmenys neviršija nuotolinei prekybai nustatytų didžiausių ribinių dydžių, ir pranešti kitoms valstybėms narėms, jeigu išaiškėja, kad nustatyti nuotolinės prekybos didžiausi dydžiai buvo viršyti.

Dėl visų techninių pranešimų aspektų sprendimai bus priimami pagal Komitologijos procedūras.

9.3.2.3. 34c straipsnis

Šiame straipsnyje numatomas įpareigojimas kiekvienai valstybei narei tvarkyti nuolat atnaujinamą savo apmokestinamų asmenų, kurie naudojasi specialia schema, duomenų baze.

9.3.2.4. 34d straipsnis

Šiame straipsnyje apibrėžiamos su PVM deklaracijomis susijusios informacijos apsikeitimo taisyklės (įskaitant informaciją apie tokių deklaracijų pakeitimus).

Šioje srityje informacija keičiamasi taip pat nedelsiant.

Ši informacija siunčiama tik toms valstybėms narėms, kuriose sumokėtas mokestis yra deklaruojamas. Todėl kiekviena valstybė narė gaus tik tą dalį mokesčių deklaracijos, kurioje nurodomi jos jurisdikcijoje vykdyti teikimai.

Dėl visų techninių pranešimų aspektų sprendimai bus priimami pagal Komitologijos procedūras.

9.3.2.5. 34e straipsnis

Šiame straipsnyje nustatomas įpareigojimas valstybėms narėms, kurioje asmuo yra nurodytas kaip mokesčių mokėtojas, saugoti, su mokesčių deklaracijomis susijusią informaciją, kuri buvo perduota kitoms valstybėms narėms.

Tokia informacija turėtų būti saugoma mažiausiai tiek, kiek tai būtina atsižvelgiant į sistemos techninio veikimo reikalavimus (pavyzdžiui, kad sistema galėtų nustatyti, kad apmokestinamasis asmuo jau yra pateikęs mokesčių deklaraciją už tam tikrą laikotarpį, ir kad dabar yra tik keičiami tokios deklaracijos duomenys). Toks laikotarpis taip pat turės būti nustatytas pagal Komitologijos procedūras.

Valstybės narės be abejonės galės kaupti ir saugoti duomenis už ilgesnį laikotarpį, ir tokie duomenys gali būti naudingu informacijos šaltiniu ateityje atliekant jų auditą.

9.3.2.6. 34f straipsnis

Šiame straipsnyje apibrėžiama informacija, kuri turi prieinama kiekvienam apmokestinamam asmeniui kiekvienos mokesčių inspekcijos tinklapyje, kad jam būtų lengviau vykdyti jo mokestinius įsipareigojimus.

Tokia informacija apima vieno langelio schemoms taikomas taisykles, o taip pat nurodomos įvairios kiekvienoje valstybėje narėje taikomos taisyklės (tokios kaip mokesčių tarifai).

Komisija bus atsakingą už šios užduoties vykdymo koordinavimą, o taip pat už vertimą. Išsamios šios tvarkos taikymo taisyklės nustatomos pagal Komitologijos procedūras.

9.3.2.7. 34g straipsnis

Šiame straipsnyje pateikiamos konkrečios specialioje schemoje dalyvaujančių apmokestinamų asmenų kontrolės taisyklės. Pagal tokias taisykles vartojimo valstybė narė turės teisę dalyvauti kontrolės veiksmuose, kuriuos inicijuoja identifikavimo valstybė narė. Pastaroji privalės informuoti pirmąją apie tokią vykdomą kontrolę.

Tais atvejais, kai vartojimo valstybė narė nusprendžia dalyvauti tokioje vykdomoje kontrolėje, įprasta tvarka taikomos 11 straipsnyje apibrėžtos taisyklės (mokesčių inspekcijos pareigūnų dalyvavimas vykdant patikrinimą kitos valstybės narės teritorijoje).

9.3.3. Naujas skyrius VI b

Įterpiamas naujas skyrius, kuriame apibrėžiama, kaip turi būti keičiamasi informacija, reikalinga užtikrinti atnaujintos Aštuntojoje direktyvoje apibrėžtos tvarkos veikimą.

Pagal 34h straipsnį, valstybė narė, kurioje asmuo yra nurodytas mokesčių mokėtoju, nedelsdama perduoda Aštuntąja direktyva numatytus prašymus grąžinti mokesčius pirkimo valstybei narei. Vėlgi, su tokia tvarka susiję techniniai aspektai turi būti nustatomi pagal Komitologijos procedūrą.

34i straipsnis dar teigia, kad apmokestinamiems asmenims turės būti pateikta informacija apie siūlomą direktyvą, kurioje apibrėžiama mokesčių grąžinimo tvarka ir apie konkrečias nacionaliniuose teisės aktuose tokį mokesčio grąžinimą reglamentuojančias taisykles. Tai yra daroma 34f straipsnyje nustatyta tvarka.

2004/0261 (CNS)

Pasiūlymas

TARYBOS DIREKTYVA

iš dalies pakeičianti Direktyvą 77/388/EEB siekiant supaprastinti pridėtinės vertės mokesčio prievolės vykdymą

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 93 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą[9],

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę[10],

atsižvelgdama į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę[11],

kadangi:

(1) Taikant bendrąją pridėtinės vertės mokesčio (PVM) sistemą, būtina supaprastinti verslo įmonių mokestinių prievolių vykdymo sąlygas, kadangi šiuo metu numatytų mokestinių prievolių vykdymas yra neproporcingai apsunkinantis, ir dėl to trukdo sklandžiai veikti vidaus rinkai, pirmiausiai nepagrįstai sudarydamas kliūtis verslo įmonėms vykdyti ekonominę veiklą kitose valstybėse narėse.

(2) Bendras prekių ir paslaugų, kurių atžvilgiu valstybės narės gali visiškai arba iš dalies riboti teisę daryti atskaitą, apibrėžimas turėtų sudaryti palankesnes sąlygas verslo įmonėms pasinaudoti PVM grąžinimo procedūromis tose valstybėse narėse, kuriose jos nėra įsisteigusios.

(3) Sandorių, vykdomų tarp apmokestinamų asmenų, kai tiekėjas nėra įsisteigęs valstybėje narėje, kurioje yra vykdomas tiekimas atžvilgiu praplėtus atvejus, kai atsakingu už mokesčio sumokėjimą yra klientas, turėtų supaprastėti PVM prievolės vykdymas neįsisteigusiems tiekėjams, nesukuriant papildomos administracinės naštos klientams.

(4) Apmokestinamųjų asmenų, privalančių mokėti PVM mokestį valstybėse narėse, kuriose jie nėra įsisteigę, prievolės vykdymas turėtų tapti paprastesnis įvedus „vieno langelio schemą“, t.y. schemą, kuri jų pageidavimu jiems sudarytų sąlygas kreiptis į vieną elektroninio ryšio pagalba veikiantį punktą, kuriame jis būtų identifikuojamas PVM mokėtoju ir galėtų šį mokestį deklaruoti.

---

[9] OL C […], […], p. […].
[10] OL C […], […], p. […].
[11] OL C […], […], p. […].

(5) Tokia schema turėtų turėti galimybes pasinaudoti ne tik apmokestinamieji asmenys, įsisteigę Bendrijoje, bet ir apmokestinamieji asmenys, kurie nors ir nėra joje įsisteigę, vykdo apmokestinamą veiklą Bendrijoje. Tačiau ji neturėtų būti taikoma apmokestinamiems asmenims, teikiantiems elektronines paslaugas neapmokestinamiems asmenims, paliekant veikti taikomą schemą, kad jiems būtų lengviau vykdyti savo mokestines prievoles.

(6) Ne Bendrijoje veikiantiems operatoriams, registruotiems pagal specialią schemą, neturėtų būti numatomas reikalavimas paskirti atstovo mokesčių klausimais, kadangi toks įpareigojimas panaikintų bet kokią naudą, kurią operatoriai gauna dėka tokio supaprastinimo.

(7) Apmokestinamieji asmenys, veikiantys pagal specialiąją schemą, turėtų vykdyti specialius šioje direktyvoje išdėstytus įpareigojimus.

(8) Lėšų pervedimai, vykdant mokėjimus arba mokesčio grąžinimą, turėtų būti vykdomi tiesiogiai tarp apmokestinamojo asmens ir vartojimo valstybės narės.

(9) Valstybėms narėms turėtų būti suteikta daugiau laisvės nustatant ribinius dydžius, kurių neviršijančios mažos įmonės turėtų būti atleidžiamos nuo PVM. Tokia galimybė veikti savo nuožiūra turėtų sudaryti galimybes kiekvienai valstybei narei atleidimo nuo mokesčio tvarką, atsižvelgiant į nacionalinės ekonomikos struktūrą.

(10) Specialios nuostatos dėl nuotolinės prekybos turėtų būti supaprastintos, nustatant vieningą tiekimo ribinį dydį visoms valstybėms narėms, išskyrus įsisteigimo valstybę narę, vietoj atskirų ribinių dydžių kiekvienai paskirties valstybei narei.

(11) Kadangi siūlomos priemonės tikslų atskiros valstybės narės pasiekti negali, ir tokius tikslus, dėl jų masto geriau galima pasiekti Bendrijos lygiu, Bendrija gali priimti teises aktus, vadovaudamasi subsidiarumo principu, apibrėžtu Sutarties 5 straipsnyje. Pagal tame straipsnyje apibrėžtą proporcingumo principą, ši direktyva nėra teisės aktas, kuris nėra būtinas tiems tikslams pasiekti.

(12) Todėl Direktyva 77/388/EEB turėtų būti atitinkamai iš dalies pakeista,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Direktyva 77/388/EEB yra iš dalies keičiama taip:

(1) 17 straipsnis, kaip jis išdėstytas 28f straipsnio redakcijoje, yra iš dalies keičiamas taip:

(a) 4 dalis yra iš dalies keičiama taip:

(i) pirmos pastraipos pirmoje įtraukoje esanti nuoroda į Direktyvą 79/1072/EEB yra pakeičiama nuoroda į Tarybos direktyvą xx/xxx/EB(*)’;

(ii) antroje pastraipoje (a) punktas yra išbraukiamas;

(iii) antros pastraipos (c) punkte esanti nuoroda į Direktyvą 79/1072/EEB yra keičiama nuoroda į Direktyvą xx/xxx/EB

(*) OL L […], […], p. […].';

(b) 6 dalis yra išbraukiama.

(2) Įterpiamas toks 17a straipsnis:

17a straipsnis
Teisės atskaityti apribojimas

1. Nepažeisdamos 17 straipsnio 5 dalies valstybės narės gali iš dalies arba visiškai apriboti apmokestinamojo asmens teisę atskaityti pridėtinės vertės mokestį, kuris yra jam apskaitomas už:

(a) išlaidas prabangos prekėms, pramogoms ir pasilinksminimams;

(b) išlaidas, susijusias su kelionėmis, apgyvendinimu, maistu, gėrimais, išskyrus išlaidas, kurias jis patiria vykdydamas savo veiklą, kai už atlyginimą teikia kelionių paslaugas, apgyvenimą, maistą ir gėrimus;

(c) išlaidas, susijusias su variklinėmis transporto priemonėmis, išskyrus apmokestinamojo asmens prekybinių atsargų transporto priemones, bei transporto priemones, kurias jis naudoja savo veikloje, kaip taksi, mokymui vairavimo mokyklose, nuomai arba išperkamajai nuomai;

(d) išlaidas, susijusias su laivais ir orlaiviais, išskyrus išlaidas, kurios yra išimtinai susijusios su asmenų ar prekių transportavimu komerciniais tikslais.

2. Taikydamos 1 dalį valstybės narės gali nustatyti minimalų variklinių transporto priemonių panaudojimą verslo reikalais procentinį dydį.

3. 1 ir 2 dalis yra taikoma visoms variklinėms transporto priemonėms išskyrus žemės ūkyje ir miškininkystėje naudojamus traktorius, kurie dažniausiai yra naudojami žmonėms ir prekėms pervežti, kurių didžiausia leistina masė yra ne didesnė, nei 3.500 kg, jose ne daugiau kaip 8 sėdimos vietos be vairuotojo vietos.

Susijusios išlaidos yra išlaidos, patiriamos perkant transporto priemonę, įskaitant sutartis dėl jos surinkimo ir panašių operacijų, gamybos, įsigijimo Bendrijos viduje, importavimo, nuomos ar nuomavimo, remonto ir techninės priežiūros, ir išlaidos tiekimui ir paslaugoms, susijusiomis su transporto priemonėmis ir jų naudojimu.

(3) 21 straipsnio, kaip jis yra išdėstytas 28g straipsnio redakcijoje, 1 dalies (b) punktas pakeičiamas tokiu:

'(b) apmokestinamieji asmenys, kuriems yra teikiamos 9 straipsnio 2 dalies e punkte apibrėžtos paslaugos, arba asmenys, identifikuoti PVM mokėtojais šalies teritorijoje, kuriems tiekiamos prekės pagal 8 straipsnio 1 dalies (a) punkto antro sakinio nuostatas, arba teikiamos paslaugos, apibrėžtos 9 straipsnio 2 dalies (a) ir)c)

punktuose arba 28b straipsnio (C), (D), (E) ir (F) punktuose, jeigu prekes tiekia, arba paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, neįsisteigęs šalies teritorijoje;’

(4) Įterpiamas toks 22b straipsnis:

22b straipsnis

Vieno langelio schema prievolių vykdymui valstybėje narėje, kurioje apmokestinamasis asmuo nėra įsisteigęs

A. Sąvokų apibrėžimai

Šiame straipsnyje ir nepažeidžiant kitų Bendrijos nuostatų, yra taikomi tokie apibrėžimai:

(1) „identifikavimo valstybė narė“ – tai valstybė narė, kurioje apmokestinamas Bendrijoje įsisteigęs asmuo įsteigė savo verslo įmonę, ir kurioje turi įsisteigtą nuolatinę įmonę, iš kurios vykdomas prekių ir paslaugų teikimas, arba, jeigu jis yra įsisteigęs už Bendrijos ribų, - vartojimo valstybė narė, kurią apmokestinamasis asmuo pasirenka kontaktuoti, deklaruodamas, kada prasideda jo, kaip apmokestinamo asmens veikla Bendrijoje;

(2) „vartojimo valstybė narė“‘ – tai valstybė narė, kurioje pagal 8, 9 ir 28b straipsnių nuostatas vykdomas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas.

B. Taikymo sritis

Valstybės narės leidžia naudotis šia schema bet kuriam apmokestinamajam asmeniui, kuris tiekia prekes arba teikia paslaugas, už kurias jis turi sumokėti pridėtinės vertės mokestį vienoje ar keliose vartojimo valstybėse narėse, kurioje jis nėra įsisteigęs savo verslo ir neturi nuolatinės įmonės savo mokestiniam įsipareigojimams įvykdyti naudodamasis šiuo straipsniu numatyta specialia schema, išskyrus neįsisteigusius apmokestinamus asmenis, kurie teikia elektronines paslaugas neapmokestinamiems asmenims, kurie naudojasi 26c straipsnyje apibrėžta specialia schema.

C. Registracija

1. Kiekvienas apmokestinamas asmuo deklaruoja identifikavimo valstybei narei, nuo kada jis pageidauja pradėti naudotis vieno langelio schema. Tokia deklaracija pateikiama elektroninėmis ryšio priemonėmis.

   Apmokestinamasis asmuo pateikia visą informaciją, reikalingą, kad jis būtų registruotas pagal vieno langelio schemą. Jis taip pat nurodo, ar jis jau yra identifikuotas PVM mokėtoju valstybėse narėse, kuriose jis nėra įsisteigęs, neturi nuolatinės įmonės, ir, jeigu taip, nurodo jo identifikavimo numerį, kuriuo jis yra registruotas.

2. Identifikavimo valstybė narė registruoja 1 dalyje minimą apmokestinamąjį asmenį per protingą laiką. Tuo tikslu valstybė narė naudoja individualų numerį, kuris yra priskirtas apmokestinamiesiems asmenims jiems vykdant įsipareigojimus pagal vidaus sistemą.

Apmokestinami asmenys, kurie yra įsisteigę daugiau nei vienoje valstybėje narėje, gali prašyti, kad kiekviena įmonė būtų registruota pagal vieno langelio schemą jiems vykdant tiekimus valstybėse narėse, kuriose apmokestinamas asmuo nėra įsisteigęs.

3. Kiekvienas apmokestinamasis asmuo praneša identifikavimo valstybei narei apie bet kokius 1 dalyje nurodytų registracijos duomenų pasikeitimus. Toks pranešimas teikiamas elektroninėmis priemonėmis.

4. Kiekvienas apmokestinamasis asmuo praneša identifikavimo valstybei narei, kada jis nori nustoti naudotis schema, arba jeigu jo veikla pasikeičia tokiu mastu, kad jis nebeatitinka schemos naudotojams taikomų reikalavimų. Toks pranešimas teikiamas elektroninėmis priemonėmis.

5. Valstybė narė nedelsdama išbraukia iš identifikavimo registro visus apmokestinamuosius asmenis, kurie nebeatitinka schemos naudotojams taikomų reikalavimų.

Ypač, identifikavimo valstybė narė pašalina apmokestinamuosius asmenis iš vieno langelio schemos dalyvių tarpo tokiais atvejais:

(a) jeigu apmokestinamasis asmuo praneša identifikavimo valstybei narei, kad jis nustojo tiekti prekes arba teikti paslaugas bet kurioje kitoje valstybėje narėje, kitoje nei identifikavimo valstybė narė;

(b) jeigu dėl kitokių priežasčių galima daryti prielaidą, kad apmokestinamojo asmens apmokestinamoji veikla buvo nutraukta;

(c) jeigu apmokestinamasis asmuo nebeatitinka reikalavimų, kurie taikomi norint naudotis schema;

(d) jeigu apmokestinamasis asmuo nuolat pažeidžia schemos naudotojams taikomas taisykles.

D. Identifikavimas

Apmokestinamasis asmuo, registruotas pagal vieno langelio schemą, yra identifikuojamas, kaip apibrėžta 22 straipsnio 1 dalies c punkte tik jo įsisteigimo valstybėje narėje.

E. Deklaracijos ir suminės ataskaitos

1. Kiekvienas apmokestinamasis asmuo, registruotas pagal vieno langelio schemą teikia jo identifikavimo valstybei narei pridėtinės vertės mokesčio deklaraciją už kiekvieną kalendorinį ketvirtį, nurodydamas prekes ir paslaugas, už kurias jis privalo sumokėti pridėtinės vertės mokestį valstybėse narėse, kuriose jis nėra įsisteigęs, ir neturi verslo įmonės ar nuolatinės įmonės. Jeigu apmokestinamas asmuo nėra įsisteigęs Bendrijoje, deklaracijoje nurodomi ir jo tiekimai į identifikavimo valstybę narę.

Deklaracija, kuri yra parengiama elektroninėmis priemonėmis, teikiama per 20 dienų nuo laikotarpio, už kurį ji yra teikiama, pabaigos.

2. 1 dalyje nurodytoje deklaracijoje kiekvienos valstybės narės, kurioje atsirado prievolė mokėti pridėtinės vertės mokestį, atžvilgiu, pateikiama visa informacija,

reikalinga apskaičiuoti apskaičiuotiną mokestį, ir atskaitymus, kuriuos būtina padaryti per laikotarpį, už kurį yra teikiama deklaracija.

3. Duomenys 1 dalyje nurodytoje deklaracijoje nurodomi eurais. Valstybės narės, kurios dar nėra įsivedusios euro, gali reikalauti, kad toje deklaracijos dalyje, kurioje nurodomas prekių ir paslaugų tiekimas jos teritorijoje, duomenys būtų nurodomi jos nacionaline valiuta.

4. Jeigu pagal 28a straipsnio 5 dalies b punktą apmokestinamasis asmuo privalo apteikti duomenis pagal 22 straipsnio 6 dalies b punktą, 22 straipsnio 6 dalies b punkto trečios pastraipos antroje įtraukoje nurodytas skaičius bus tos pastraipos pirmoje įtraukoje nurodytas skaičius. Suminėje ataskaitoje apmokestinamasis asmuo aiškiai nurodo valstybę narę, kurioje prekės buvo įsigytos.

F. Mokėjimai ir mokesčių grąžinimas

1. Apmokestinamasis asmuo sumoka pridėtinės vertės mokestį teikdamas pridėtinės vertės mokesčio deklaraciją. Mokėjimas atliekamas tiesiogiai į banko sąskaitą, ir atitinkamos vartojimo valstybės narės valiuta.

2. Kai per konkretų kalendorinį mėnesį atskaičiuotina pridėtinės vertės mokesčio suma yra didesnė, nei apskaičiuotino mokesčio suma, valstybės narės gali arba grąžinti tokį mokestį arba perviršį perkelti į kitą laikotarpį pagal sąlygas, kurias jos nustato pagal 18 straipsnio 4 dalį.

G. Specialios nuostatos apmokestinamiems asmenims, įsisteigusiems už Bendrijos ribų

Identifikavimo valstybė narė identifikuoja, kaip apibrėžta 22 straipsnio 1 dalies c punkte, apmokestinamąjį asmenį, kuris nėra įsisteigęs Bendrijoje tuo pat metu, kai jis atlieka veiksmus, nurodytus šio straipsnio C dalies 2 punkte.

(5) 24 straipsnis yra iš dalies pakeičiamas taip:

(a) 2, 3 ir 4 dalys yra pakeičiamos tokiomis:

‘2. Valstybės narės gali atleisti nuo mokesčių apmokestinamuosius asmenis, kurių metinė apyvarta neviršija ribinio dydžio, kuris negali būti nustatytas didesniu, nei 100.000 eurų, arba atitinkamą dydį nacionaline valiuta pagal 2006 m. liepos 1 d. galiojantį keitimo kursą. Jos gali nustatyti kelis ribinius dydžius, kurie bet kokiu atveju negali būti didesni, nei 100.000 eurų, arba atitinkamą dydį nacionaline valiuta 2006 m. liepos 1 d.

Valstybės narės gali kiekvienais metais peržiūrėti jų nustatomus ribinius dydžius. Atliekant tokias kasmetines peržiūras, didžiausias ribinis 100.000 eurų skaičius arba jo atitikmuo nacionaline valiuta pagal 2006 m. liepos 6 keitimo kursą, gali būti padidintas tik tam, kad būtų išlaikyta jo reali vertė.

Valstybės narės, kurios pasinaudojo Direktyvos 67/228/EEB 14 straipsnyje numatyta galimybe netaikyti mokesčio arba įvesti laipsniškas jo lengvatas, gali ir toliau taikyti jas ir atitinkamas nuostatas, jeigu jos atitinka pridėtinės vertės mokesčio sistemą.

3. 2 dalyje numatytas atleidimas netaikomas tokiems sandoriams:

(a) atsitiktinai vykdomiems sandoriams, kaip nurodyta 4 straipsnio 3 dalyje;

(b) naujų transporto priemonių tiekimui, kuris vykdomas 28c straipsnio (A) punkte apibrėžtomis sąlygomis;

(c) prekių teikimui bei paslaugų teikimui, kuriuos vykdo apmokestinamas asmuo, neįsisteigęs valstybėje narėje, kurioje jis privalo mokėti pridėtinės vertės mokestį.

4. Apyvartos sumą, į kurią atsižvelgiama taikant 2 dalyje apibrėžtas nuostatas, sudaro tokios sumos atskaičiavus pridėtinės vertės mokestį:

(a) prekių ir paslaugų vertė, jeigu jos yra apmokestinamos, įskaitant neapmokestinamus sandorius, atskaičius pridėtinės vertės mokestį, sumokėtą per praėjusį laikotarpį pagal 28 straipsnio 2 dalį;

(b) sandorių, kuriems netaikomas mokestis pagal 15 straipsnį, vertė;

(c) sandorių nekilnojamuoju turtu, finansinių sandorių, nurodytų 13 straipsnio B punkto d dalyje, ir draudimo paslaugų sandorių vertė, išskyrus jeigu tokie sandoriai yra pagalbiniai sandoriai.

Tačiau nustatant apyvartą, į įmonės materialaus ir nematerialaus turto pardavimą neatsižvelgiama“.

(b) 8 ir 9 dalys yra išbraukiamos.

(6) 24a straipsnis išbraukiamas.

(7) 28b(B) straipsnio 2 dalis yra pakeičiama tokia dalimi:

‘1 dalis netaikoma prekėms ir paslaugoms, kurios yra išsiunčiamos arba transportuojamos į kitą nei tiekėjo valstybę narę, jeigu yra tenkinamos tokios sąlygos:

(a) tiekiamos prekės nėra produktai, apmokestinami akcizo mokesčiu;

(b) per vienus kalendorinius metus bendra tokių tiekiamų prekių vertė, be pridėtinės vertės mokesčio neviršija 150.000 eurų arba atitinkamos sumos nacionaline valiuta;

(c) per vienus kalendorinius metus bendra tokių tiekiamų prekių, išskyrus produktus, kurie apmokestinami akcizo mokesčiu vertė, atskaičius pridėtinės vertės mokestį neviršijo 150.000 eurų arba atitinkamos sumos nacionaline valiuta.“

2 straipsnis

1. Valstybės narės ne vėliau kaip iki 2006 m. birželio 30 d. priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų įgyvendinta ši direktyva. Jos

nedelsdamos pateikia Komisijai tokių nuostatų tekstus bei tokių nuostatų ir šios direktyvos koreliacinę lentelę.

Jos taiko šias nuostatas nuo 2006 m. liepos 1 d.

Valstybės narės, tvirtindamos šias nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą, arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

3 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja dieną nuo jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

4 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, […]

Tarybos vardu
Pirmininkas

Pasiūlymas

TARYBOS DIREKTYVA

nustatanti išsamias Direktyvoje 7/388/EEB numatyto pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, neįsisteigusiems šalies teritorijoje bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje, taisykles

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

Atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį,

Atsižvelgdama į 1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyvą 77/388/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaičiavimo pagrindas[12], ypač į jos 29a straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą[13],

kadangi:

(1) Direktyvos 77/388/EEB įgyvendinimo taisyklės, išdėstytos 1979 m. gruodžio 6 d. Tarybos direktyvoje 79/1072/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, kurie nėra įsisteigę šalies teritorijoje, tvarka[14] sukelia problemų tiek valstybių narių administracinėms institucijoms, tiek verslo įmonėms.

(2) Toje direktyvoje numatyta tvarka turėtų būti pakeista taip, kad sprendimai dėl mokesčio grąžinimo galėtų būti priimami per tris mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos, ir per tą patį laikotarpį būtų grąžinami mokesčiai. Tuo tikslu procedūra turėtų būti supaprastinta ir modernizuota panaudojant moderniąsias technologijas.

(3) Naujoji tvarka turėtų užtikrinti verslo įmonėms daugiau teisinio tikrumo, kadangi praleidus nustatytus terminus, atsisakyti mokesčius grąžinti nebebus galima.

(4) Direktyvoje 77/388/EEB buvo nuostata dėl Direktyvos 79/1072/EEB taikymo. Aiškumo dėlei ir kad būtų lengviau skaityti, ši nuostata dabar yra įtraukiama į šią direktyvą ir išbraukiama iš Direktyvos 77/388/EEB.

(5) Kadangi siūlomos priemonės tikslų atskiros valstybės narės pasiekti negali, ir tokius tikslus, dėl jų masto geriau galima pasiekti Bendrijos lygiu, Bendrija gali priimti teises aktus, vadovaudamasi subsidiarumo principu, apibrėžtu Sutarties 5 straipsnyje. Pagal

---

12 OL L 145, 1977 6 13, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2004/66/EB (OL L 168, 2004 5 1, p. 35).

13 OL C […], […], p. […].

14 OL L 331, 1979 12 27, p.11. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

tame straipsnyje apibrėžtą proporcingumo principą, ši direktyva nėra teisės aktas, kuris nėra būtinas tiems tikslams pasiekti.

(6) Kad neliktų jokių neaiškumų, Direktyva 79/1072/EEB turėtų būti pakeista.

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

1. Šioje direktyvoje nustatomos išsamios Direktyvos 77/388/EEB 17 straipsnio 3 dalyje, kaip ji išdėstyta 28f straipsnio redakcijoje, numatyto pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, apibrėžtiems tos direktyvos 4 straipsnio 1 dalyje ir kuriems taikomos šio straipsnio 2 dalies nuostatos, neįsisteigusiems valstybės teritorijoje, bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje, toliau vadinamiems „neįsisteigusiais apmokestinamais asmenimis“, taisyklės.

2. Ši direktyva taikoma neįsisteigusiems apmokestinamiems asmenims, kurie atitinka tokias sąlygas:

   (a) per mokesčio grąžinimo laikotarpį jis šalies, toliau vadinamos „grąžinimo valstybe nare“ teritorijoje neturėjo savo ūkinės veiklos buveinės, arba nuolatinės įmonės, iš kurios jis vykdė verslo sandorius, arba, jeigu jis turėjo tokią ūkinės veiklos buveinę arba nuolatinę įmonę, neturėjo įmonės juridinio adreso arba įprastinės gyvenamosios vietos;

   (b) per mokesčio grąžinimo laikotarpį jis netiekė jokių prekių ir neteikė jokių paslaugų, kurios būtų laikomos tiekiamomis mokesčio grąžinimo valstybėje narėje, išskyrus tokius sandorius:

      (i) transporto ir susijusios papildomos paslaugos, atleistos nuo mokesčių pagal Direktyvos 14 straipsnio 1 dalies i punktą; 15 straipsnį arba 16 straipsnio 1 dalies B, C ir D punktus;

      (ii) prekių tiekimas ir paslaugų teikimas, numatytas tais atvejais, kai pridėtinės vertės mokestį moka išimtinai asmuo, kuriam jos yra teikiamos pagal Direktyvos 77/388/EEB 21 straipsnio 1 dalies a, b, c ir f punktus.

2 straipsnis

Ši direktyva netaikoma prekėms, kurių tiekimas yra arba gali būti atleidžiamas nuo mokesčių pagal Direktyvos 77/388/EEC 28c straipsnio A punktą, kai prekes išsiunčia arba gabena jas įsigyjantis asmuo, arba tai yra daroma jo sąskaita. Ji taip pat nėra taikoma prekėms, kurių teikimas yra arba gali būti atleidžiamas nuo mokesčių pagal Direktyvos 77/338/EEB 15 straipsnio 2 punktą.

3 straipsnis

Valstybės narės grąžina mokestį visiems neįsisteigusiems apmokestinamiems asmenims pridėtinės vertės mokestį, kuris buvo apskaičiuotas už prekes, kurias jam teikia kitas

apmokestinamas asmuo jų teritorijoje, arba už į jų teritoriją importuojamoms prekėms, jeigu tokios prekės ar paslaugos sukuria teisę čia vykdyti atskaitą, ir yra naudojamos tokiems sandoriams atlikti:

(a) Direktyvos 7/388/EEB 17 straipsnio 3 dalies a ir b punktuose nurodytiems sandoriams;

(b) sandoriams, už kuriuos pridėtinės vertės mokestį moka išimtinai asmuo, kuris tokias prekes arba paslaugas gauna, pagal Direktyvos 77/388/EEB 21 straipsnio 1 dalies a, b, c ir f punktus.

4 straipsnis

Kad įgytų teisę susigrąžinti mokesčius pagal 3 straipsnį neįsisteigęs apmokestinamasis asmuo privalo vykdyti sandorius, sukuriančius teisę išskaityti mokesčius toje valstybėje narėje, kurioje jis yra įsisteigęs.

Kai neįsisteigęs asmuo valstybėje narėje, kurioje jis nėra įsisteigęs, vykdo sandorius, kurie sukuria teisę mokesčius išskaityti, ir sandorius, kurie tokios teises nesukuria, mokesčio išskaitymo valstybėje narėje gali būti grąžinama tik ta pridėtinės vertės mokesčio dalis, kuri yra susijusi su pirmaisiais sandoriais.

5 straipsnis

1. Norėdamas susigrąžinti mokesčius pagal 3 straipsnį neapmokestinamas asmuo pateikia prašymą sugrąžinti mokesčius, kuris toliau vadinamas „prašymu“ valstybėje narėje, kurioje jis yra įsisteigęs. Toks prašymas teikiamas elektroninėmis priemonėmis.

2. Prašyme dėl mokesčio sugrąžinimo apmokestinamasis asmuo kiekvienos valstybės narės, kurioje jam buvo apskaitytas pridėtinės vertės mokestis, atžvilgiu, nurodo tokius duomenis:

   (a) tiekėjo pavadinimas ir tikslus adresas;

   (b) išskyrus importo atveju, tiekėjo pridėtinės vertės mokesčio identifikavimo numerį arba mokesčio numerį, kaip apibrėžta Direktyvos 77/388/EEB 22 straipsnio 9 dalies e punkte;

   (c) išskyrus importo atveju, pirkimo valstybės narės ISO kodas pagal Direktyvos 77/388/EEB 22 straipsnio 1 dalies d punktą;

   (d) sąskaitos-faktūros ir importo dokumento data ir numeris;

   (e) apmokestinamoji suma ir pridėtinės vertės mokesčio suma, išreikšta tos valstybės narės, kurioje mokestis buvo apskaičiuotas, valiuta;

   (f) atskaitomo pridėtinės vertės mokesčio suma, išreikšta tos valstybės narės, kurioje mokestis buvo apskaičiuotas, valiuta;

(g) įsigytų prekių ir paslaugų pobūdis, išreikštas naudojant tokius kodus:

1. = kuras;

2. = apgyvendinimas;

3. = restorano paslaugos;

4. = kelionių išlaidos, tokios kaip mokestis už taksi, trumpalaikė transporto priemonių nuoma, mokestis už naudojimąsi visuomeniniu transportu;

5. = mugės ir parodos;

6. = transporto priemonių nuoma;

7. = kelių rinkliavos ir kelių naudotojų mokestis;

8. = kiti.

Būtina pateikti išsamų pirmosios pastraipos 8 kodo (g) punkte nurodytų prekių ir paslaugų aprašymą.

6 straipsnis

1. Paraiškoje nurodomos nupirktos prekės ir paslaugos, už kurias buvo pateiktos sąskaitos-faktūros, ir jų importą per ne mažesnį nei trijų mėnesių ir ne ilgesnį, nei vienų kalendorinių metų laikotarpį. Tačiau toks prašymas gali būti teikiamas ir už trumpesnį nei trijų mėnesių laikotarpį, jeigu toks laikotarpis yra likusi kalendorinių metų dalis.

   Prašymas taip pat gali būti teikiamas dėl sąskaitų-faktūrų arba importo dokumentų, kurie nebuvo įtraukti į ankstesnius prašymus, ir kurie yra susiję su sandoriais, įvykdytais per nagrinėjamuosius kalendorinius metus.

   Prašymas teikiamas per šešis mėnesius nuo kalendorinių metų, per kuriuos mokestis tapo apskaičiuotinu, pabaigos.

2. Jeigu prašymas teikiamas už trumpesnį, nei vienų kalendorinių metų bet ne trumpesnį, nei trijų mėnesių laikotarpį, prašomo grąžinti mokesčio suma negali būti mažesnė, nei 200 eurų, arba atitinkama suma nacionaline valiuta.

   Jeigu prašymas teikiamas už kalendorinius metus arba už kalendorinių metų pabaigą, grąžinamo mokesčio suma negali būti mažesnė, nei 25 eurai, arba atitinkama suma nacionaline valiuta.

7straipsnis

1. Valstybė narė, kurioje pridėtinės vertės mokestis buvo sumokėtas, praneša apie savo sprendimą dėl prašymo grąžinti mokestį per tris mėnesius nuo prašymo pateikimo datos.

2. Mokesčiai yra grąžinami iki 1 dalyje nurodyto trijų mėnesių laikotarpio pabaigos.

Mokesčiai grąžinami mokesčio grąžinimo valstybėje narėje, arba, pareiškėjo prašymu, valstybėje narėje, kurioje pareiškėjas yra įsisteigęs. Pastaruoju atveju visus banko mokesčius už lėšų pervedimą gražinimo valstybė narė išskaito iš pareiškėjui grąžintinos sumos.

3. Jeigu prašymas yra atmetamas, valstybės narės, kurioje mokestis buvo sumokėtas, kompetentingos institucijos praneša tokio atmetimo priežastis neįsisteigusiam apmokestinamajam asmeniui.

Skundai dėl tokio prašymo atmetimo gali būti teikiami valstybės narės, kurioje mokestis buvo sumokėtas, kompetentingoms institucijoms, taikant tokias pačias sąlygas dėl skundo formos ir pateikimo terminų, kokie yra taikomi toje valstybėje narėje įsisteigusių apmokestinamų asmenų prašymams dėl mokesčio sugrąžinimo.

4. Ypatingais atvejais, valstybė narė, kurioje pridėtinės vertės mokestis buvo sumokėtas, per tris mėnesius nuo prašymo pateikimo datos gali paprašyti pateikti papildomos informacijos. Tokiam laikotarpiui pasibaigus, jokios papildomos informacijos prašyti pateikti negalima.

Tokiais atvejais, apie sprendimą dėl prašymo yra pranešama pareiškėjui per tris mėnesius nuo papildomos informacijos pateikimo dienos. Mokesčiai grąžinami per tokį patį laikotarpį.

5. Jeigu per nustatytą laikotarpį, nurodytą 2 arba 4 dalyje, aiškiai nebuvo pareikšta apie atsisakymą tenkinti prašymą, laikoma, kad prašymas buvo patenkintas.

8 straipsnis

Jeigu nebuvo aiškiai pareikšta dėl atsisakymo patenkinti prašymą, tačiau iki 7 straipsnio 1 dalyje, arba, jeigu tinka, 7 straipsnio 4 dalyje nurodytojo trijų mėnesių laikotarpio mokestis nebuvo sugrąžintas, valstybė narė moka 1% per mėnesį delspinigius nuo sugrąžintino mokesčio sumos nuo tos dienos, kai mokestis turėjo būti sugrąžintas iki faktinio jo sugrąžinimo dienos.

9 straipsnis

Direktyva 79/1072/EEB yra panaikinama nuo 206 m. liepos 1 d.

Nuorodos į tą direktyvą yra sudaromos kaip nuorodos į šią direktyvą.

10 straipsnis

1. Valstybės narės ne vėliau, kaip iki 2006 m. liepos 1 d. priima ir paskelbia įstatymus ir kitus teisės aktus, būtinus, kad būtų įgyvendinta ši direktyva. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tokių nuostatų tekstus, bei tokių nuostatų ir šios direktyvos koreliacinę lentelę.

Jos taiko tas nuostatas nuo 2006 m. liepos 1 d.

Valstybės narės, tvirtindamos šias nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą, arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

11 straipsnis

Ši direktyva įsigalioja nuo jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

12 straipsnis

Ši direktyva yra skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, […]

Tarybos vardu
Pirmininkas

2004/0262 (CNS)

Pasiūlymas

TARYBOS REGLAMENTAS

iš dalies pakeičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1798/2003 dėl administracinio bendradarbiavimo nuostatų, diegiant vieno langelio schemą ir pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo tvarkos

EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 93 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą[15],

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę[16],

atsižvelgdama į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę[17],

kadangi:

(1) Pagal DD/MM/200X Tarybos direktyvą 200Y/XX/EB, iš dalies pakeičiančią Direktyvą 77/388/EEB siekiant supaprastinti pridėtinės vertės mokesčio prievolės vykdymą[18], visiems apmokestinamiems asmenims, turintiems pridėtinės vertės mokesčio (PVM) prievolių valstybėje narėje, kurioje jie nėra įsisteigę gali būti pasiūlyta naudotis vieno langelio schema.

(2) DD/MM/200Y Tarybos direktyva 200Y/YY/EB nustatanti pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, neįsisteigusiems šalies teritorijoje, bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje tvarką[19] supaprastina PVM susigrąžinimo valstybėje narėje, kurioje toks apmokestinamasis asmuo nėra registruotas PVM mokėtoju, procedūrą.

(3) Tačiau, įgyvendinant abi šias direktyvas, reikės keistis dideliais papildomos informacijos srautais tarp įvairių susijusių valstybių narių. Todėl būtina iš dalies pakeisti 2003 m. spalio 7 d. Tarybos reglamentą dėl administracinio bendradarbiavimo pridėtinės vertės mokesčio srityje, panaikinantį Reglamentą (EEB) Nr. 218/92[20]. Būtinas apsikeitimas informacija neturėtų sudaryti nepagrįstai didelės administracinės naštos susijusioms valstybėms narėms.

---

15 OL C […], […], p. […].
16 OL C […], […], p. […].
17 OL C […], […], p. […].
18 OL C […], […], p. […].
19 OL C […], […], p. […].
20 OL L 264, 2003 10 15, p. 1.

(4) Informacija apsikeičiama elektroninėmis priemonėmis, naudojant esamas informacijos mainų sistemas.

(5) Būtina išaiškinti atitinkamus identifikavimo valstybių narių įpareigojimus, ypač susijusius su informacijos perdavimo galutiniais terminais ir apmokestinamųjų asmenų kontrole.

(6) Kadangi siūlomos priemonės tikslų atskiros valstybės narės pasiekti negali, ir tokius tikslus, dėl jų masto geriau galima pasiekti Bendrijos lygiu, Bendrija gali priimti teises aktus, vadovaudamasi subsidiarumo principu, apibrėžtu Sutarties 5 straipsnyje. Pagal tame straipsnyje apibrėžtą proporcingumo principą, šis reglamentas nėra teisės aktas, kuris nėra būtinas tiems tikslams pasiekti.

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1straipsnis

Reglamentas (EB) Nr. 1798/2003 iš dalies pakeičiamas taip:

(1) 1 straipsnio 1 dalyje pridedama tokia penkta pastraipa:

„Šiame reglamente taip pat nustatomos informacijos apie pridėtinės vertės mokestį, taikomą prekėms ir paslaugoms, kurias apmokestinamieji asmenys, pasirinkę naudoti Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnyje apibrėžtą vieno langelio schemą, arba kurie naudojasi PVM susigrąžinimo procedūra, apibrėžta Tarybos direktyvoje 200Y/YY/EB*, teikia apmokestinamiems asmenims, neįsisteigusiems šalies teritorijoje, bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje, apsikeitimo elektroninėmis priemonėmis taisyklės ir tvarka.

(*) OL L […], […], p. […].’;

(2) Įterpiami tokie VI a ir VI b skyriai:

„ VI a skyrius

Nuostatos dėl informacijos įdiegiant Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnyje apibrėžtą „vieno langelio schemą“ apsikeitimo ir saugojimo

34a straipsnis

Šiame skyriuje taikomi apibrėžimai, pateikti Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnio A punkte.

34b straipsnis

1. Identifikavimo valstybė narė elektroninėmis priemonėmis perduoda kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms tokią informaciją:

   (a) apie apmokestinamuosius asmenis, kurie registruojasi pagal Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnyje nurodytą specialią schemą, toliau vadinama „vieno langelio schema“ – tos Direktyvos 22b straipsnio C punkto 1 dalyje nurodyta informacija, per 10 dienų nuo kalendorinio mėnesio, per kurį toks asmuo buvo registruotas, pabaigos;

   (b) išsami informacija apie Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnio C punkto 3 dalyje nurodytų duomenų pasikeitimus, veiklos nutraukimą arba pasikeitimą, kaip nurodyta tos direktyvos 22b straipsnio C punkto 4 dalyje per 10 dienų nuo tokio pranešimo gavimo;

   (c) išsami informacija apie visus sprendimus, priimtus pagal Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnio C punkto 5 dalį išregistruoti apmokestinamąjį asmenį iš vieno langelio schemos naudotojų registro per 10 dienų nuo kalendorinio mėnesio, per kurį toks sprendimas buvo priimtas, pabaigos;

   (d) išsami informacija apie apmokestinamuosius asmenis jos teritorijoje, kurie atsisakė naudoti vieno langelio schemą, bet kurie ir toliau vykdo prekių tiekimą, kuris pagal Direktyvos 77/388/EEB 28b straipsnio B punkto 2 dalį yra apmokestinamas pridėtinės vertės mokesčiu kitoje, nei įsisteigimo valstybėje narėje.

2. Informacijos teikimo pagal 1 dalį techniniai aspektai, ypač bendro elektroninio pranešimo turinys ir forma, yra nustatomi pagal 44 straipsnio 2 dalyje apibrėžtą procedūrą.

34c straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė įsteigia ir tvarko nuolat atnaujinamą duomenų bazę, kurioje yra apmokestinamų asmenų, tiekiančių prekes ir paslaugas pagal vieno langelio schemą sąrašas.

2. 22 straipsnis taikomas.

34d straipsnis

1. Identifikavimo valstybė narė per penkias dienas nuo gavimo arba elektroninėmis priemonėmis perduoda atitinkamos valstybės narės kompetentingoms institucijoms duomenis, gautus pagal Direktyvos 77/388/EEB 22b(E) straipsnio 1 dalį, susijusius su kiekvieno pagal vieno langelio sistemą registruoto apmokestinamojo asmens ketvirčio deklaracijomis, ir visą informaciją, susijusią su tokios deklaracijos pakeitimais.

2. Informacijos tiekimo pagal 1 dalį techniniai aspektai, ypač bendrų elektroninių pranešimų turinys ir forma bus nustatomi pagal 44 straipsnio 2 dalyje apibrėžtą procedūrą.

34e straipsnis

Identifikavimo valstybė narė kontrolei užtikrinti būtiną laiką saugo informaciją, gautą pagal Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnio E punkto 1 dalį, susijusią su kiekvieno asmens, registruoto pagal vieno langelio schemą, ketvirčio deklaracijomis. Toks laikotarpis nustatomas 44 straipsnio 2 dalyje apibrėžtą tvarką.

34f straipsnis

1. Kiekviena valstybė narė tinklalapyje paskelbia išsamią informaciją apie:

   (a) vieno langelio schemos veikimą;

   (b) kitose valstybėse narėse vykdomiems sandoriams taikomas nacionalinės teisės taisykles;

   (c) atitinkamo banko sąskaitos numerį, bei apskaitos rekvizitus, kurios turi pateikti vieno langelio schemą naudojantis apmokestinamasis asmuo darydamas mokėjimą.

   Kiekvienos valstybės narės tinklapio elektroninis adresas yra nurodomas apmokestinamiems asmenims, kai jis yra registruojamas pagal Direktyvos 77/388/EEB 22b straipsnio C punkto 2 dalį.

2. Kiekviena valstybė narė perduoda Komisijai jos pagal nacionalinius teisės aktus priimtas sandoriams taikomas taisykles, ir Komisija pasirūpina, kad ši informacija būtų išversta į visas Europos Bendrijos oficialiąsias kalbas.

3. 1 dalyje nurodytos informacijos turinys ir formatas nustatomi pagal 44 straipsnio 2 dalyje apibrėžtą procedūrą.

34g straipsnis

1. Kiek galėdamos valstybės narės koordinuoja apmokestinamųjų asmenų, pasirinkusių naudoti vieno langelio schema, kontrolę.

2. Jeigu identifikavimo valstybė narė nusprendžia atlikti apmokestinamojo asmens kuris pasirinko vieno langelio schemą jos teritorijoje, auditą, ji iš anksto informuoja kitos atitinkamos valstybės narės kompetentingą instituciją.

3. Jeigu vartojimo valstybė narė nusprendžia atlikti pagal vieno langelio schemą registruoto apmokestinamojo asmens, kuris yra vykdęs tiekimus jo teritorijoje, auditą, ji iš anksto apie tai informuoja atitinkamos kitos valstybės narės kompetentingas institucijas.

4. Bet kuri susijusi valstybė narė gali dalyvauti identifikavimo arba vartojimo valstybei narei atliekant auditą. Atliekant tokį auditą gali būtu naudojamos 11 ir 12 straipsniuose apibrėžta procedūra.

VI b skyrius

Nuostatos dėl informacijos apsikeitimo ir saugojimo taikant Direktyvoje 200Y/YY/EB nustatytą pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo apmokestinamiems asmenims, neįsisteigusiems šalies teritorijoje, bet įsisteigusiems kitoje valstybėje narėje tvarką

34h straipsnis

1. Kai valstybės narės kompetentinga institucija gauna prašymą dėl pridėtinės vertės mokesčio grąžinimo pagal Direktyvos 200Y/YY/EB 3 straipsnį, ji per 10 dienų nuo kalendorinio mėnesio, per kurį buvo gautas prašymas, pabaigos elektroninėmis priemonėmis informuoja kiekvieno pirkimo valstybės narės kompetentingas institucijas, patvirtindama, ar jos teritorijoje pareiškėjas yra identifikuotas pridėtinės vertės mokesčio mokėtoju.

2. Informacijos teikimo pagal 1 dalį techniniai aspektai, ypač bendro elektroninio pranešimo turinys ir forma, yra nustatomi pagal 44 straipsnio 2 dalyje apibrėžtą procedūrą.

34i straipsnis

Informacija apie mokesčio grąžinimo procedūrą, apibrėžtą Direktyvoje 200Y/YY/EB ir apie atitinkamas nacionalines taisykles, ypač dėl teisės atskaityti apribojimo, taikomas pagal Direktyvos 77/388/EEB 17a straipsnį, yra skelbiama 34f straipsnyje minimame tinklalapyje.“

2straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną nuo jo paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo 2006 m. liepos 1 d.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje, […]

Tarybos vardu
Pirmininkas